

**МІНІСТЕРСТВО ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ ТА ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ УКРАЇНИ
(МІНДОВКІЛЛЯ)**

вул. Митрополита Василя Липківського, 35, м. Київ, 03035, тел.: (044) 206-31-00, (044) 206-31-15,
факс: (044) 206-31-07, E-mail: info@mepr.gov.ua, ідентифікаційний код 43672853

від _____ 20__ р. № _____

На № _____ від _____ р.

**Державна регуляторна
служба України**

**Про погодження
проекту Закону України**

Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів надсилає для розгляду проект Закону України «Про хімічну безпеку».

Ураховуючи, що розроблення та подання Кабінетові Міністрів України проекту Закону України «Про хімічну безпеку» передбачено пунктом 381 Плану пріоритетних дій Уряду на 2020 рік, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 09.09.2020 № 1133, Міндовкілля просить погодити зазначений проект нормативно-правового акта у найкоротший строк відповідно до вимог абзацу четвертого пункту 2 розпорядження Кабінету Міністрів України від 09.09.2020 № 1133.

- Додатки:
1. Проект Закону України на 96 арк. в 1 прим.
  2. Пояснювальна записка на 7 арк. в 1 прим.
  3. Фінансово-економічні розрахунки на 11 арк. в 1 прим.
  4. Аналіз регуляторного впливу на 28 арк. в 1 прим.
  5. Порівняльна таблиця щодо внесення змін до законодавчих актів України на 6 арк. в 1 прим.
  6. Наказ Міндовкілля від 20.07.2020 № 4 «Про затвердження Плану діяльності Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України з підготовки проектів регуляторних актів на 2020 рік» на 38 арк. в 1 прим.
  7. Повідомлення про оприлюднення на 2 арк. в 1 прим.

Міністр

Роман АБРАМОВСЬКИЙ

Закон України «Про хімічну безпеку»

Преамбула

Цей Закон визначає правові, організаційні та економічні засади у сфері забезпечення хімічної безпеки, спрямовані на запобігання негативному впливу хімічної продукції на довкілля та здоров'я населення, встановлює вимоги до діяльності суб'єктів господарювання хімічної галузі, регулює відносини, що виникають у сфері управління хімічною безпекою з урахуванням міжнародних зобов'язань України.

Розділ I. Загальні положення

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче основні терміни вживаються в такому значенні:

акт хімічного тероризму – терористичний акт із застосуванням хімічної зброї або небезпечних хімічних речовин;

аналіз загроз та уразливості цільового об'єкту - процес виявлення існуючих потенціальних та реальних загроз вчинення терористичного акту на території цільового об'єкту або його захвату, або крадіжки хімічних речовин подвійного використання або надання несанкціонованого доступу до них стороннім особам або персоналу, а також загроз кібер-атак на інформаційні та технологічні електронні системи, результатом якого є визначення та планування здійснення практичних заходів щодо забезпечення фізичного захисту цільового об'єкту, захисту хімічних речовин подвійного використання та інформаційних систем від несанкціонованого доступу та кібер-атак, а також заходів щодо реагування на терористичний акт, диверсію або несанкціонований доступ у разі необхідності;

виведення з ринку особливо небезпечної хімічної речовини - захід, спрямований на остаточне припинення виробництва або імпорту певної особливо небезпечної хімічної речовини у цілях надання її на ринку, або на остаточне припинення її використання суб'єктами господарювання при виробництві будь-якої продукції або для інших цілей, а також спрямований на подальше запобігання наданню на ринку такої хімічної речовини;

визначені (орієнтовно) безпечні рівні впливу - похідні безпечні рівні впливу хімічної речовини на населення або показники прогнозованої концентрації, яка не спричиняє несприятливого ефекту;

використання хімічної продукції – будь-яке виробництво, споживання, перетворення, змішування, переміщення, обробка, зберігання, затарювання та перезатарювання, застосування хімічної продукції, включаючи виробництво виробів чи будь-яку іншу утилізацію;

виріб - об'єкт, який у процесі свого виробництва отримує спеціальну форму, поверхню або конструкцію, які визначають його функцію більшою мірою, ніж його хімічний склад;

виробник хімічної продукції - суб'єкт господарювання, що вводить в обіг хімічну продукцію, яку він виробляє або імпортує;

вислів щодо виду небезпечного впливу - фраза, яка використовується при попереджувальному маркуванні хімічної продукції та описує характер та ступінь небезпеки небезпечної хімічної продукції відповідно до певного класу і категорії небезпеки;

вислів щодо заходів з попередження небезпечного впливу - фраза, яка використовується при попереджувальному маркуванні хімічної продукції та описує рекомендовані заходи для мінімізації або запобігання несприятливих наслідків від можливого впливу небезпечної хімічної продукції під час її використання;

диференціація у межах класу небезпеки – розподіл у межах класів небезпеки в залежності від шляху впливу або характеру несприятливих наслідків;

довкілля - земля, надра, ґрунти, поверхневі і підземні води, атмосферне повітря, рослинний, тваринний світ і інші організми, а також озоновий шар атмосфери і навколоземний космічний простір, а також об'єкти, створені людиною для забезпечення потреб суспільства;

життєвий цикл хімічної продукції – послідовні і взаємопов'язані стадії системи життєвого циклу хімічної продукції від придбання або виробництва з природних ресурсів або сировини до остаточного видалення, включаючи наукові дослідження та розробки, лабораторний синтез, промислове виробництво, споживання/використання, оброблення відходів хімічної продукції;

забезпечення хімічної безпеки - діяльність органів державної влади, юридичних і фізичних осіб, національних і міжнародних громадських організацій, об'єднань, рухів, політичних партій та інших некомерційних організацій, спрямована на створення умов стійкого, екологічно безпечного соціально-економічного розвитку держави та запобігання зовнішнім та внутрішнім загрозам його хімічної безпеки;

заборона хімічної речовини - встановлення відповідно до законодавства заборон для виробництва та всіх видів використання хімічної речовини;

забруднення довкілля хімічними речовинами - надходження в довкілля хімічних речовин, властивості, місце розташування або кількість яких чинять на нього негативний вплив;

загроза хімічній безпеці – наявність чинників або ситуацій, які призводять до зростання ризиків для населення та довкілля, які виникають під час виробництва, транспортування, зберігання, використання або утилізації хімічної продукції, включаючи ризики виникнення аварій, диверсій, актів хімічного тероризму, або інших надзвичайних ситуацій, суб'єктами господарювання хімічної галузі;

захист хімічної продукції - комплекс заходів для запобігання навмисних викидів небезпечних хімічних речовин та актів саботажу у суб'єктів

господарювання хімічної галузі з використанням хімічних речовин подвійного використання, для мінімізації несприятливого впливу на населення або довкілля, якщо такі події мають місце, протягом усього життєвого циклу хімічних речовин, включаючи заходи для запобігання незаконного придбання або крадіжок токсичних хімічних речовин або прекурсорів хімічної, вогнепальної, запалювальної, ракетної та самохідної підводної вибухової зброї, а також заходи щодо кібер-захисту суб'єктів господарювання хімічної галузі;

заходи щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків - заходи, спрямовані на усунення ідентифікованих загроз хімічній безпеці, зменшення ймовірності виникнення хімічних інцидентів, або для досягнення стану достатнього контролю та стримування впливу хімічних речовин на населення або довкілля;

зона можливого хімічного ураження – територія або акваторія, у межах якої в разі зміни напрямку вітру можливе переміщення хмари вивільнених внаслідок хімічного інциденту, надзвичайної ситуації або акту хімічного тероризму небезпечних хімічних речовин у концентрації, яка є небезпечною для здоров'я населення або довкілля;

інформаційне супроводження хімічної продукції – попередження споживача та перевізника хімічної продукції про небезпеку та можливий несприятливий вплив, та надання споживачу достатньої інформації щодо безпечного використання хімічної продукції на всіх етапах її життєвого циклу;

їдка хімічна речовина – небезпечна хімічна речовина, однократний вплив якої призводить до незворотного пошкодження шкіри (видимого некрозу від епідермісу до дерми) або тканин ока, або до серйозного фізичного погіршення зору;

категорія (підкатегорія, тип) у межах класу небезпеки – результат розподілу критеріїв у межах кожного класу небезпеки для визначення ступеня небезпечних властивостей хімічної речовини чи продукції;

клас небезпеки – характеристика хімічної продукції відповідно до її небезпечних властивостей: фізичної небезпеки, небезпеки для здоров'я населення або довкілля;

класифікація небезпеки – процес віднесення хімічної продукції до певного виду чи видів небезпечної продукції чи класу небезпеки, категорії та диференціації у межах класу небезпеки, шляхом співставлення наявних даних зі встановленими критеріями класу небезпеки;

контроль ризику - комплекс заходів, спрямованих на ліквідацію наявного визначеного ризику, або на максимальне зменшення його ступеня;

моніторинг загроз хімічній безпеці - процес виявлення та аналізу потенційних загроз хімічній безпеці;

надання на ринку хімічної продукції - будь-яке платне або безоплатне постачання хімічної продукції для розповсюдження, споживання чи використання на ринку України;

небезпечна хімічна речовина (або продукція) - хімічна речовина (або хімічна продукція), яка має властивості потенційно завдати шкоди здоров'ю населення або довкіллю;

обмеження використання – будь-яка умова або заборона виробництва, видів використання або надання на ринку певної хімічної речовини як такої або у складі хімічної продукції;

особливо небезпечна хімічна речовина - небезпечна хімічна речовина, яка має мутагенні та/або канцерогенні властивості, та/або яка проявляє токсичність для репродуктивної системи людини, та/або має здатність руйнувати ендокринну систему людини, та/або є стійкою, біоаккумулятивною і токсичною для довкілля;

отруйна хімічна речовина – небезпечна хімічна речовина, яка може спричинити виникнення гострого або відстроченого тяжкого отруєння, яке призводить до хвороб, порушення роботи систем організму або загибелі організму, у разі її перорального надходження, потрапляння на шкіру або під час вдихання;

оцінка безпечності хімічної речовини - процес пошуку, отримання та аналізу інформації щодо небезпечних властивостей хімічної речовини, визначення безпечних рівнів впливу, прогнозування впливу хімічної речовини протягом усього життєвого циклу, оцінки (характеристики) ризиків на основі отриманої інформації із визначенням належних заходів та засобів захисту від несприятливого впливу аж до досягнення повного контролю ризиків;

оцінка (визначення) безпеки – невід'ємний етап оцінки безпечності хімічної речовини, процес пошуку, отримання та аналізу інформації щодо небезпечних властивостей хімічної речовини у цілях визначення, чи може певна хімічна речовина як така або у складі іншої хімічної продукції спричинити шкоду здоров'ю населення, довкіллю, або майну, результатом якого є визначення (орієнтовно) безпечних рівнів впливу;

оцінка впливу - етап оцінки безпечності хімічної речовини, прогнозоване визначення рівнів впливу хімічної речовини як такої або у складі іншої хімічної продукції на населення та екосистеми під час її виробництва, передбаченого використання та утилізації;

оцінка (характеристика) ризику - етап оцінки безпечності хімічної речовини, співвідношення рівнів впливу хімічної речовини на населення та екосистеми під час її виробництва, передбаченого використання та утилізації, з визначеними (орієнтовно) безпечними рівнями впливу,

паспорт безпечності хімічної продукції – документ, який має уніфіковану структуру та містить дані про небезпечні властивості хімічної продукції та заходи щодо її безпечного використання, який супроводжує поставки хімічної продукції та надається наступному користувачу хімічної продукції;

піктограма безпеки – графічна композиція, яка використовується при попереджувальному маркуванні хімічної продукції та містить певний символ та інші графічні елементи, такі як контур, фоновий чи кольоровий малюнок, та яка призначена для передачі конкретної інформації про безпеку наступному користувачу або споживачу хімічної продукції;

показники прогнозованої концентрації, яка не спричиняє несприятливого ефекту - показники, які визначаються математичними методами на основі результатів екотоксикологічних досліджень під час здійснення оцінки безпечності хімічної речовини, перевищення яких у викидах у довкілля може призвести до несприятливих наслідків, та які застосовуються під час проведення оцінки (характеристики) ризиків;

попереджувальне маркування – інформація у графічному та/або текстовому вигляді щодо небезпечних властивостей хімічної продукції та заходів щодо попередження небезпечного впливу або його несприятливих наслідків, яка є частиною загального маркування хімічної продукції, вимоги до якої регламентуються окремими нормативно-правовими актами, або технічною документацією на певну продукцію або на певний її вид;

похідні безпечні рівні впливу хімічної речовини на населення – показники, які визначаються математичними методами на основі результатів токсикологічних досліджень під час здійснення оцінки безпечності хімічної речовини, перевищення яких під час впливу хімічної речовини прогнозовано може призвести до несприятливих наслідків для здоров'я населення, та які застосовуються під час проведення оцінки (характеристики) ризиків;

сигнальне слово – слово, яке використовується при попереджувальному маркуванні хімічної продукції та вказує на ступінь небезпеки для попередження наступного користувача або споживача хімічної продукції;

стійка, біоаккумулятивна та токсична для довкілля хімічна речовина - небезпечна хімічна речовина, яка є стійкою до абіотичного та біотичного розкладу, має здатність накопичуватись всередині живих організмів та проявляє токсичність для них;

суворе обмеження використання - встановлення відповідно до законодавства заборон для виробництва та всіх видів використання хімічної речовини, окрім одного або двох;

управління хімічною безпекою - система політичних, правових, адміністративних, організаційних, економічних, технологічних та інших заходів, спрямованих на забезпечення гарантій хімічної безпеки та сталого соціально-економічного розвитку держави;

управління хімічною продукцією - практична реалізація правових, адміністративних, санітарних та еколого-економічних методів при плануванні та здійсненні господарської та іншої діяльності з метою забезпечення гарантій захищеності довкілля і життя та здоров'я населення від можливого негативного впливу хімічних речовин, господарської та іншої діяльності і загроз виникнення надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру в теперішньому і майбутньому часі;

хімічна аварія - небезпечна подія техногенного характеру, пов'язана з порушенням вимог до управління хімічною безпекою та хімічною продукцією, що спричинила ураження, травмування населення або створює на окремій території чи території суб'єкта господарювання загрозу життю або здоров'ю населення та призводить до руйнування будівель, споруд, обладнання і транспортних засобів,

порушення виробничого або транспортного процесу чи спричиняє наднормативні, аварійні викиди забруднюючих речовин та інший шкідливий вплив на довкілля;

хімічна безпека – стан, за якого ризики для населення та довкілля, які виникають під час виробництва, транспортування, зберігання, використання або утилізації хімічної продукції, включаючи ризики виникнення аварій, диверсій, актів хімічного тероризму, або інших надзвичайних ситуацій, суб'єктами господарювання хімічної галузі, є мінімальними та контрольованими;

хімічна зброя - хімічна речовина, яка використовується для навмисного спричинення смерті або завдання шкоди населенню або довкіллю через її небезпечні властивості, а також боєприпаси, пристрої та інше обладнання, спеціально розроблене для здійснення озброєння на основі токсичних хімічних речовин;

хімічна речовина - хімічний елемент та його сполуки у природному стані або отримані у результаті виробничого процесу, включно з будь-якими добавками, необхідними для збереження її стабільності, та будь-якими домішками, які утворились внаслідок виробничого процесу, за винятком будь-якого розчинника, який може бути відділений без впливу на стабільність речовини або зміни її складу;

хімічна речовина подвійного використання - хімічна речовина, яка крім цивільного призначення може бути використана у якості хімічної зброї або вибухівки як така, яка може бути прекурсором для виготовлення хімічної, вогнепальної, запалювальної, ракетної та самохідної підводної вибухової зброї, або може бути використана для свідомого завдання шкоди здоров'ю населення або довкіллю;

хімічна продукція - хімічні речовини, суміші, сплави, а також вироби, під час використання яких відбувається навмисне вивільнення хімічних речовин, або які виготовляються для проведення підривних робіт чи створення піротехнічного ефекту;

хімічний інцидент - випадкова або навмисна подія, яка загрожує несприятливим впливом хімічних речовин, або спричиняє його на населення або довкілля, включаючи фізичні види несприятливого впливу внаслідок хімічних реакцій, наприклад, вибух;

хімічно небезпечна адміністративно-територіальна одиниця — адміністративно-територіальна одиниця, до якої зараховуються область, район, об'єднанні територіальні громади, а також будь-які населені пункти, що потрапляють у зону можливого хімічного ураження.

хімічно небезпечний об'єкт — об'єкт, на якому виробляють, використовують, зберігають або транспортують небезпечні хімічні речовини як такі, або у складі іншої хімічної продукції, на якому у разі виникнення аварії (або внаслідок руйнування якого) можуть постраждати або загинути персонал та/або населення, яке знаходиться у зоні можливого хімічного ураження, та/або це може призвести до несприятливого впливу на довкілля;

цільовий об'єкт - виробничий, промисловий, торговий, або будь-який інший об'єкт, на території якого знаходяться хімічні речовини подвійного використання у кількості, яка перевищує встановлені ліміти.

Стаття 2. Законодавство України у сфері управління хімічною безпекою

1. Відносини у сфері управління хімічною безпекою в Україні регулюються Конституцією України, цим Законом, Кодексом цивільного захисту України, законами України «Про охорону навколишнього природного середовища», «Про об'єкти підвищеної небезпеки», «Про пестициди і агрохімікати», «Про оцінку впливу на довкілля», «Про охорону праці», «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення», «Про захист населення від інфекційних хвороб», «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», «Про ліцензування видів господарської діяльності», іншими актами законодавства, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Стаття 3. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, пов'язані із забезпеченням хімічної безпеки, включаючи діяльність у сфері управління хімічною безпекою уповноважених центральних органів виконавчої влади, інших органів державного управління, органів місцевого самоврядування, юридичних і фізичних осіб, суб'єктів наукової і науково-технічної діяльності.

2. Сфера дії цього Закону поширюється на будь-яку діяльність, пов'язану з виробництвом, імпортом, експортом, наданням на ринку, використанням та утилізацією хімічної продукції.

3. Сфера дії цього Закону не поширюється на діяльність, пов'язану з виробництвом, імпортом, експортом, наданням на ринку, використанням та утилізацією активних фармацевтичних інгредієнтів, лікарських засобів (включаючи наркотичні засоби, психотропні речовини, їх аналоги та прекурсори).

Стаття 4. Цілі державної політики у сфері управління хімічною безпекою

1. Основними цілями державної політики у сфері управління хімічною безпекою є:

- 1) забезпечення державного управління хімічною безпекою;
- 2) захист довкілля та здоров'я населення від негативного впливу хімічної продукції протягом усього її життєвого циклу;
- 3) унеможливлення розробки, виробництва, імпорту та використання хімічної зброї;
- 4) запобігання терористичним актам із застосуванням хімічної зброї або небезпечних хімічних речовин, диверсій у суб'єктів господарювання хімічної галузі, запровадження належного контролю прекурсорів хімічної, вогнепальної, запалювальної, ракетної та самохідної підводної вибухової зброї;

5) запобігання виникнення аварій, хімічних інцидентів та інших надзвичайних ситуацій, пов'язаних з небезпечною хімічною продукцією;

6) відновлення стану довкілля після забруднення внаслідок хімічного інциденту;

7) впровадження найкращих доступних технологій та методів управління хімічною продукцією у хімічній промисловості, стимулювання інноваційного розвитку галузі;

8) підвищення рівня інформаційного, освітнього, наукового та науково-технічного забезпечення у сфері управління хімічною безпекою.

Стаття 5. Основні принципи державної політики у сфері управління хімічною безпекою

1. Основними принципами державної політики у сфері управління хімічною безпекою є:

1) пріоритетність вимог хімічної безпеки, обов'язковість додержання встановлених нормативів при здійсненні господарської, управлінської та іншої діяльності, яка пов'язана з використанням хімічної продукції, або іншої похідної нехарчової продукції;

2) сталий розвиток та захист довкілля від негативного антропогенного впливу;

3) гарантування мінімального ризику для життя, здоров'я населення та довкілля під час виробництва та використання хімічних речовин або іншої хімічної продукції;

4) науково обґрунтоване узгодження екологічних, економічних та соціальних інтересів суспільства;

5) відшкодування шкоди, заподіяної порушенням законодавства у сфері управління хімічною безпекою;

6) координації діяльності центральних органів виконавчої влади у цілях гарантування хімічної безпеки шляхом узгодженого планування на національному, галузевому, регіональному рівні з урахуванням наукових досягнень та технологічного розвитку;

7) доступності інформації щодо державної політики у сфері управління хімічною безпекою, хімічних інцидентів та відповідних заходів реагування, забруднених небезпечними хімічними речовинами територій, небезпек, які становить хімічна продукція або інша нехарчова продукція;

8) соціальний захист працівників, які потерпіли від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань;

9) запровадження найкращих практик для гарантування хімічної безпеки, підвищення рівня промислової безпеки та забезпечення інноваційного розвитку хімічної галузі.

Розділ II. Суб'єкти у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією

Стаття 6. Суб'єкти у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією

Суб'єктами у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією є органи державної влади, органи місцевого самоврядування, суб'єкти господарювання всіх форм власності, громадяни України, а також іноземні юридичні і фізичні особи та особи без громадянства, на яких поширюється сфера дії цього Закону.

Стаття 7. Права та обов'язки суб'єктів господарювання

1. Суб'єкти господарювання мають право:

1) одержувати в установленому порядку інформацію про небезпечні властивості хімічної продукції та щодо її безпечного використання, про заходи щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків, а також про найкращі доступні технології і методи управління хімічною продукцією;

2) брати участь у розробленні Національного, регіонального та місцевих планів управління хімічною безпекою;

3) брати участь у відповідних заходах щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків;

4) на відшкодування у встановленому законодавством порядку шкоди, заподіяної внаслідок порушень законодавства у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією;

2. Суб'єкти господарювання зобов'язані:

1) провести оцінку ризиків від використання небезпечних хімічних речовин у виробничому процесі та вжити заходів до їх мінімізації;

2) вводити в дію нові і реконструйовані підприємства та інші об'єкти після проведення оцінки їх впливу на довкілля;

3) дотримуватись вимог щодо обмеження використання небезпечних хімічних речовин;

4) до початку виробництва чи використання небезпечної хімічної речовини розглянути альтернативи її застосування в технологічному процесі з урахуванням найкращих доступних технологій;

5) виконувати вимоги щодо надання на ринку хімічної продукції та її маркування;

6) проводити оцінку безпечності хімічної речовини;

7) надавати інформацію про небезпечні хімічні речовини, хімічні інциденти та випадки забруднення довкілля;

8) запроваджувати систему управління хімічною безпекою та хімічною продукцією на основі ризик-орієнтованого підходу;

9) проводити класифікацію небезпеки хімічної продукції та ідентифікацію хімічних речовин;

10) здійснювати оцінку ризиків рівня небезпеки для довкілля та здоров'я населення під час виробництва та використання хімічної продукції, у тому числі при використанні у науково-технічних та дослідно-технологічних розробках та виробництві нових хімічних речовин;

11) виконувати вимоги щодо державної реєстрації хімічних речовин та безпечного поводження з хімічною продукцією;

12) дотримуватись встановлених вимог законодавства щодо виробництва та імпорту хімічної продукції, а також відповідних вимог щодо її перевезення, транспортування та зберігання;

13) запобігати сумісному перевезенню чи складуванню хімічних речовин з харчовими продуктами, завантаженню хімічних речовин у пакування (тару, крупногабаритну тару, контейнери середньої вантажопідйомності для масових вантажів), контейнери, цистерни та засоби пакування, що використовуються для перевезення харчових продуктів;

14) мати дозвіл на використання особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку;

15) мати дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини;

16) мати дозвіл на використання отруйних хімічних речовин;

17) брати участь у інформаційному забезпеченні у сфері управління хімічною безпекою;

18) проводити ідентифікацію та класифікацію об'єктів підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктів, на яких здійснюють свою господарську діяльність;

19) здійснювати заходи щодо запобігання виникненню надзвичайних ситуацій на об'єктах підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктах, а також заходи щодо захисту персоналу та населення, яке потрапляє в зону можливого хімічного ураження;

20) брати участь у заходах із запобігання актам тероризму та диверсій з використанням хімічних речовин подвійного використання;

21) забезпечувати належні умови праці та охорону довкілля при поводженні з хімічними речовинами та іншою хімічною продукцією;

22) відшкодовувати у встановленому законодавством порядку шкоду, заподіяну життю і здоров'ю громадяни України, а також іноземним юридичним і фізичним особам та особам без громадянства та довкіллю, спричинену порушенням законодавства у сфері управління хімічною безпекою;

23) розробляти плани управління хімічною безпекою та хімічними речовинами;

24) забезпечувати фінансування заходів у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією;

25) виконувати вимоги щодо страхування відносин у сфері управління хімічною безпекою;

26) забезпечувати професійну підготовку, підвищення кваліфікації та проведення атестації фахівців у сфері управління хімічною безпекою;

27) надавати Національному органу, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, інформацію, необхідну для підготовки, повідомлення про експорт хімічної речовини або пестициду, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України;

28) надавати Національному органу, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, повідомлення про імпорту хімічної речовини та пестицидів, для якої встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції;

29) виконувати інші вимоги законодавства у сфері управління хімічною безпекою.

Стаття 8. Права та обов'язки громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства

1. Громадяни України, а також іноземці та особи без громадянства мають право на:

1) безпечні умови для життя та здоров'я при поводженні з хімічною продукцією протягом її життєвого циклу;

2) одержання в установленому порядку повної та достовірної інформації про небезпечні властивості хімічної продукції, яка надається на ринку, та плани управління хімічною безпекою і заходи щодо мінімізації загроз хімічної безпеки та контролю ризиків;

3) участь в обговоренні питань щодо розміщення об'єктів, на яких виробляється або зберігається хімічна продукція;

4) відшкодування збитків, заподіяних їх здоров'ю та майну внаслідок порушення вимог хімічної безпеки.

5) вносити пропозиції щодо забезпечення хімічної безпеки та додаткових заходів для мінімізації загроз хімічної безпеки та контролю ризиків.

2. Громадяни України, а також іноземці та особи без громадянства зобов'язані:

1) дотримуватись вимог цього Закону та іншого законодавства у сфері управління хімічною безпекою;

2) дотримуватись правил безпечного використання хімічної продукції протягом її життєвого циклу;

3) повідомляти про порушення вимог законодавства у сфері управління хімічною безпекою.

Розділ III. Повноваження Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері управління хімічною безпекою

Стаття 9. Повноваження Верховної Ради України у сфері управління хімічною безпекою

1. Верховна Рада України створює законодавчу систему та законодавчо визначає особливості діяльності центральних органів виконавчої влади щодо

здійснення ними відповідних повноважень у сфері управління хімічною безпекою.

2. До повноважень Верховної Ради України у сфері управління хімічною безпекою належить:

1) визначення основних напрямів державної політики у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією;

2) затвердження загальнодержавних програм у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією;

3) визначення правових засад регулювання відносин у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією;

4) визначення повноважень державних органів у сфері управління хімічною безпекою та хімічною продукцією та організації їх взаємодії;

5) вирішення інших питань у сфері управління хімічною безпекою відповідно до Конституції України.

Стаття 10. Повноваження Верховної Ради Автономної Республіки Крим у сфері управління хімічною безпекою

1. До компетенції Верховної Ради Автономної Республіки Крим у сфері управління хімічною безпекою належить:

1) визначення порядку організації та діяльності органів управління у сфері управління хімічною безпекою;

2) забезпечення реалізації державної політики у сфері управління хімічною безпекою, екологічних прав громадян України, а також іноземних юридичних та фізичних осіб та осіб без громадянства;

3) затвердження програм у сфері управління хімічною безпекою;

4) організація дослідження стану забезпечення хімічної безпеки;

5) визначення обсягів та джерел фінансування заходів у сфері управління хімічною безпекою;

6) встановлення у разі потреби більш суворих вимог, ніж ті, що діють в цілому на території України.

2. Верховна Рада Автономної Республіки Крим здійснює й інші повноваження, визначені цим та іншими законами України.

Стаття 11. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері управління хімічною безпекою

1. До повноважень Кабінету Міністрів України у сфері управління хімічною безпекою належить:

1) керівництво у сфері управління хімічною безпекою;

2) реалізація державної політики у сфері управління хімічною безпекою;

3) затвердження порядку фінансування заходів з підвищення рівня хімічної безпеки, виявлення та очищення територій, забруднених хімічними речовинами;

4) забезпечення участі України у міжнародному співробітництві у сфері управління хімічною безпекою;

5) координація робіт щодо зниження ризиків, запобігання хімічним інцидентам та хімічним аваріям, забезпечення заходів щодо ліквідації наслідків надзвичайних екологічних ситуацій, пов'язаних з небезпечною хімічною продукцією;

6) встановлення Порядку виявлення джерел загроз хімічній безпеці;

7) визначення Порядку класифікації хімічних інцидентів;

8) визначення Порядку проведення оцінки безпечності хімічної речовини та складання звіту про безпечність хімічної речовини;

9) затвердження Порядку моніторингу загроз хімічній безпеці;

10) встановлення Порядку створення та адміністрування Інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою;

11) затвердження процедур та строків ідентифікації, інвентаризації та категоризації цільових об'єктів,

12) затвердження критеріїв та Порядку класифікації небезпеки хімічної продукції;

13) встановлення правил попереджувального маркування небезпечної хімічної продукції;

14) встановлення правил проведення оцінки ризиків виробництва та використання хімічної продукції;

15) затвердження Порядку державної реєстрації хімічних речовин;

16) визначення Порядку ведення Державного реєстру хімічних речовин;

17) затвердження Правил розробки паспорта безпечності хімічної продукції та його форми, а також вимоги до інструкції з безпечного використання хімічної продукції;

18) затвердження Порядку встановлення обмежень виробництва, використання або надання на ринку України хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, та Порядку формування Переліку хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати;

19) затвердження Порядків видачі (відмови у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку; дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини; дозволу на використання отруйної хімічної речовини; та форми документів, що додаються до заяви на їх отримання;

20) встановлення критеріїв та процедур визначення особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку;

21) встановлення Порядку ведення Переліку особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку;

22) затвердження Національного плану управління хімічною безпекою та Державної цільової програми підвищення рівня хімічної безпеки;

23) затвердження Порядку ведення Переліку достовірних іноземних інформаційних ресурсів у сфері управління хімічною безпекою;

24) встановлення порядку ведення Реєстру викидів ртуті та її сполук із джерел викидів;

25) встановлення порядку ведення Реєстру скидів ртуті та її сполук із джерел скидів;

26) затвердження Плану заходів з підготовки до виконання зобов'язань, що впливають із членства України у Мінаматській конвенції про ртуть та Плану виконання Мінаматської конвенції про ртуть;

27) затвердження Порядку надання висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть

28) визначення управління хімічною безпекою як сфери діяльності центрального органу виконавчої влади для здійснення функцій технічного регулювання.

2. Кабінет Міністрів України здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 12. Уповноважені органи виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою

Уповноваженими органами виконавчої влади у сфері хімічної безпеки є центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізацію державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я та забезпечує формування державної політики у сферах санітарного та епідемічного благополуччя населення, центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері карантину та захисту рослин, санітарного законодавства, санітарного та епідемічного благополуччя населення та гігієни праці, державного нагляду (контролю) у сфері агропромислового комплексу, державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах промислової безпеки, охорони праці, центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, державний орган спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України, інші органи виконавчої влади відповідно до їх компетенції.

Стаття 13. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища, належить:

1) координація роботи інших уповноважених органів виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою;

2) забезпечення формування державної політики у сфері управління хімічною безпекою;

3) затвердження Порядку розроблення та затвердження регіональних планів управління хімічною безпекою;

4) затвердження Порядку розроблення планів управління хімічною безпекою та хімічними речовинами суб'єктів господарювання хімічної галузі;

5) організація розроблення стратегій, планів, програм у сфері управління хімічною безпекою;

6) укладення в передбаченому законом порядку міжвідомчих міжнародних договорів України щодо співробітництва у сфері хімічної безпеки;

7) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці;

8) встановлення Порядку класифікації хімічних інцидентів;

9) затвердження Порядку проведення перевірки матеріально-технічної бази для отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини;

10) затвердження Переліку пестицидів, заборонених до використання в сільському господарстві, що не можуть бути зареєстровані або перереєстровані в Україні відповідно до законодавства про пестициди і агрохімікати;

11) забезпечення обміну інформацією з відповідними органами влади інших держав та міжнародними організаціями у сфері управління хімічною безпекою;

12) участь у наданні підтримки науковим дослідженням та розробкам у сфері управління хімічною безпекою;

13) встановлення порядку очищення транспортних засобів та спеціальної тари, яка використовувалась під час перевезення хімічної продукції;

14) участь у організації заходів з адаптації законодавства України у сфері управління хімічною безпекою до законодавства ЄС;

15) виконання функцій компетентного органу виконавчої влади, який забезпечує виконання положень Базельської конвенції про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх видаленням;

16) виконання функцій національного органу, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі;

17) виконання функцій національного координаційного центру Стокгольмської конвенції про стійкі органічні забруднювачі;

18) виконання функцій національного координаційного центру Мінаматської конвенції про ртуть;

19) виконання функцій національного координаційного центру Стратегічного підходу до управління хімічними речовинами на міжнародному рівні.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки, здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 14. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою належить:

1) реалізація державної політики у сфері управління хімічною безпекою;
2) забезпечення розроблення і виконання стратегій, планів, програм у сфері управління хімічною безпекою;

3) забезпечення виконання Державної цільової програми підвищення рівня хімічної безпеки та здійснення оцінки ефективності її виконання;

4) забезпечення розроблення Національного плану управління хімічною безпекою, організація виконання та здійснення оцінки його ефективності;

5) видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку; дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини; дозволу на використання отруйної хімічної речовини;

б) проведення державної реєстрації хімічних речовин;

7) організація робіт щодо зниження ризиків, запобігання хімічним інцидентам та хімічним аваріям;

8) організація заходів з виявлення джерел загроз хімічній безпеці;

9) організація проведення моніторингу загроз хімічній безпеці, підготовка та оприлюднення звіту за результатами його проведення;

10) створення та адміністрування Інформаційної системи у сфері хімічної безпеки;

11) ведення Державного реєстру хімічних речовин;

12) формування та ведення Реєстру класифікації небезпек та елементів попереджувального маркування хімічних речовин

13) формування та ведення Переліку хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати;

14) формування та ведення Переліку хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, виробництво, використання або надання на ринку України яких обмежується;

15) формування та ведення Переліку пестицидів, заборонених до використання в сільському господарстві, що не можуть бути зареєстровані або

перереєстровані в Україні відповідно до законодавства про пестициди і агрохімікати;

16) формування та ведення Переліку отруйних хімічних речовин

17) встановлення лімітів кількості та проведення ідентифікації хімічних речовин подвійного використання та формування та ведення Переліку отруйних хімічних речовин подвійного використання;

18) організація розроблення Національного плану виконання Мінаматської конвенції про ртуть;

19) встановлення порядку визначення відповідних категорій точкових джерел викидів та скидів ртуті та її сполук;

20) надання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті, її сполук, продукції, що містить ртуть;

21) формування і ведення державного банку даних щодо безртутних альтернатив та технологій;

22) формування та ведення Реєстру викидів ртуті та її сполук із відповідних джерел;

23) формування та ведення Реєстру скидів ртуті та її сполук із відповідних джерел;

24) надання висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть;

25) організація підготовки фахівців у сфері управління хімічною безпекою;

26) забезпечення обміну інформацією з центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування у сфері управління хімічною безпекою;

27) надання доступу до узагальнених даних у сфері управління хімічною безпекою та інформування громадськості щодо управління хімічною безпекою;

28) інформаційна та технічна підтримка компетентного органу виконавчої влади, який забезпечує виконання положень Базельської конвенції про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх видаленням, національного органу, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, національного координаційного центру Стокгольмської конвенції про стійкі органічні забруднювачі, національного координаційного центру Мінаматської конвенції про ртуть, координаційного центру Стратегічного підходу до управління хімічними речовинами на міжнародному рівні та Єдиного центру із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними відходами та речовинами;

29) участь у реалізації заходів з адаптації законодавства України у сфері управління хімічною безпекою до законодавства ЄС.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 15. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів належить:

1) здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання умов виданих дозволів на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, дозволів на використання отруйної хімічної речовини, дозволів на використання альтернативної назви хімічної речовини;

2) здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання вимог екологічних нормативів та за здійсненням необхідних заходів щодо мінімізації (контролю) ризиків у цілях забезпечення охорони довкілля відповідно до результатів оцінки безпечності хімічних речовин, та/або паспортів безпечності хімічної продукції або інструкцій з безпечного використання, суб'єктами господарювання під час здійснення своєї господарської діяльності;

3) здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання правил і режиму експлуатації установок, призначених для використання хімічних речовин;

4) виконання заходів планів управління хімічною безпекою;

5) виявлення, обліку, оцінки та рекультивації земельних ділянок, забруднених хімічними речовинами;

6) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.

Стаття 16. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я та забезпечує формування державної політики у сферах санітарного та епідемічного благополуччя населення.

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я та забезпечує формування державної політики у сферах санітарного та епідемічного благополуччя населення належить:

1) затвердження вимог до безпеки для здоров'я населення (державні санітарні норми та правила, санітарно-гігієнічні та санітарно-протиепідемічні правила і норми, санітарно-епідеміологічні правила і норми, протиепідемічні

правила і норми, гігієнічні та протиепідемічні правила і норми, державні санітарно-епідеміологічні нормативи, санітарні регламенти) під час виробництва або використання хімічних речовин або іншої хімічної продукції;

2) затвердження методичних настанов щодо аналізу ризику для здоров'я населення хімічних речовин або іншої хімічної продукції;

3) визначення пріоритетних заходів щодо охорони здоров'я населення від негативного впливу хімічних речовин або іншої хімічної продукції;

4) методичне забезпечення при визначенні рівня небезпечності хімічних речовин;

5) організація надання невідкладної інформаційної та медичної допомоги у випадках отруєнь, травм, хвороб, порушень роботи систем організму, спричинених несприятливим впливом хімічної продукції;

6) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці;

7) здійснення міжнародного співробітництва у питаннях розроблення та вдосконалення підходів до проведення оцінок впливу хімічних речовин на здоров'я населення та довкілля;

8) участь у реалізації заходів з адаптації законодавства України у сфері управління хімічною безпекою до законодавства ЄС.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері охорони здоров'я та забезпечує формування державної політики у сферах санітарного та епідемічного благополуччя населення здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 17. Повноваження центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері технічного регулювання, стандартизації, метрології та метрологічної діяльності, інтелектуальної власності.

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері технічного регулювання, стандартизації, метрології та метрологічної діяльності, інтелектуальної власності належить:

1) участь у реалізації заходів з адаптації законодавства України у сфері управління хімічною безпекою до законодавства ЄС;

2) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці;

2. Центральний орган виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері технічного регулювання, стандартизації, метрології та метрологічної діяльності, інтелектуальної власності здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 18. Повноваження центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах промислової безпеки, охорони праці

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах промислової безпеки, охорони праці належить:

1) здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням відповідних гігієнічних нормативів та за здійсненням необхідних заходів щодо мінімізації (контролю) ризиків у цілях забезпечення охорони праці відповідно до результатів оцінки безпечності хімічних речовин, та/або паспортів безпечності хімічної продукції або інструкцій з безпечного використання, суб'єктами господарювання під час здійснення своєї господарської діяльності;

2) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці;

3) виконання заходів планів управління хімічною безпекою.

2. Центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах промислової безпеки, охорони праці здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.

Стаття 19. Повноваження центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері карантину та захисту рослин, санітарного законодавства, санітарного та епідемічного благополуччя населення та гігієни праці, державного нагляду (контролю) у сфері агропромислового комплексу, державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів.

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері карантину та захисту рослин, санітарного законодавства, санітарного та епідемічного благополуччя населення та гігієни праці, державного нагляду (контролю) у сфері агропромислового комплексу, державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів належить:

1) проведення державного санітарно-епідеміологічного нагляду (контролю) за дотриманням санітарного законодавства у сфері управління хімічною безпекою;

2) прийняття участі у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці;

3) прийняття у передбачених законом випадках рішень про вилучення з обігу хімічної продукції, яка не відповідає вимогам законодавства;

4) здійснення державного ринкового нагляду за хімічною продукцією в межах сфери своєї відповідальності, а саме:

а) здійснення перевірки відповідності попереджувального маркування небезпечної хімічної продукції та її класифікації небезпеки, а також встановленим правилам нанесення попереджувального маркування;

б) здійснення перевірки державної реєстрації хімічних речовин у складі хімічної продукції, яка надається на ринку, відповідно до вимог, встановлених законодавством;

в) здійснення перевірки хімічної продукції щодо встановлених обмежень використання для хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати;

2. Центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері карантину та захисту рослин, санітарного законодавства, санітарного та епідемічного благополуччя населення та гігієни праці, державного нагляду

(контролю) у сфері агропромислового комплексу, державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 20. Повноваження центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту належить:

1) здійснення заходів щодо хімічного захисту, координація та контроль за здійсненням заходів щодо захисту населення і територій у разі виникнення хімічних аварій;

2) перевірка наявності і готовності до використання в разі виникнення надзвичайних ситуацій засобів індивідуального захисту органів дихання від небезпечних хімічних речовин, засобів цивільного захисту, стан їх утримання та ведення обліку;

3) підготовка пропозицій щодо класифікації хімічних інцидентів;

4) здійснення заходів щодо ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, пов'язаних з вивільненням (викидом) хімічної продукції шляхом залучення підрозділів пошуково-рятувальних сил та аварійно-рятувальних служб центральних та місцевих органів виконавчої влади, суб'єктів господарювання хімічної галузі незалежно від форми власності та координації їх діяльності під час ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій;

5) здійснення заходів щодо мінімізації ризиків виникнення аварій, хімічних інцидентів та інших надзвичайних ситуацій на об'єктах підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктах;

6) здійснення заходів з мінімізації та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, пов'язаних із актами хімічного тероризму;

7) здійснення державного нагляду (контролю) за додержанням і виконанням вимог законодавства у сфері управління хімічною безпекою з питань цивільного захисту, пожежної та техногенної безпеки;

8) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці;

9) участь у реалізації заходів з адаптації законодавства України у сфері управління хімічною безпекою до законодавства ЄС.

2. Центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.

Стаття 21. Повноваження державного органу спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України.

1. До повноважень державного органу спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України, у сфері управління хімічною безпекою віднесено:

1) попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів хімічного тероризму, запобігання терористичним актам із використанням небезпечних

хімічних речовин, диверсій у суб'єктів господарювання хімічної галузі та інших об'єктах критичної інфраструктури;

2) організація ідентифікації, інвентаризації та категоризації цільових об'єктів;

3) ідентифікація цільових об'єктів відповідно до наявності на їх території хімічних речовин подвійного використання у кількостях, що перевищують встановлені ліміти кількості;

4) проведення категоризації цільових об'єктів для визначення цільових об'єктів вищого, середнього та нижчого рівня;

5) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці;

б) затвердження Порядку формування Реєстру цільових об'єктів та його ведення;

7) встановлення Порядку розроблення плану захисту цільових об'єктів суб'єктами господарювання;

8) ухвалення планів захисту цільових об'єктів;

9) організація та здійснення заходів щодо протидії актам хімічного тероризму, диверсіям або актам несанкціонованого втручання на цільових об'єктах, а також координації діяльності суб'єктів господарювання під час нейтралізації (локалізації) загроз.

2. Державний орган спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 22. Повноваження центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку у сфері управління хімічною безпекою віднесено:

1) попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень щодо незаконного обігу та використання отруйних хімічних речовин та особливо небезпечних хімічних речовин або будь-яких операцій поводження з ними;

2) участь у проведенні моніторингу загроз хімічній безпеці.

2. Центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 23. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері управління хімічною безпекою

1. До повноважень Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері управління хімічною безпекою належить:

1) забезпечення реалізації державної політики України у сфері управління хімічною безпекою;

2) розроблення і затвердження регіональних планів управління хімічною безпекою;

3) забезпечення реалізації заходів Національного плану управління хімічною безпекою;

4) забезпечення фінансування заходів у сфері управління хімічною безпекою;

5) участь у виконанні заходів щодо запобігання та зменшення негативного впливу хімічних речовин на довкілля;

6) проведення навчань щодо забезпечення професійної підготовки та підвищення кваліфікації фахівців у сфері управління хімічною безпекою;

7) взаємодія з органами місцевого самоврядування у сфері управління хімічною безпекою;

8) надання інформації та проведення інформаційно-роз'яснювальної роботи для громадськості щодо управління хімічною безпекою;

9) забезпечення надання невідкладної інформаційної та медичної допомоги у випадках отруєнь, травм, хвороб, порушень роботи систем організму, спричинених несприятливим впливом хімічної продукції.

10) організація завчасного прогнозування масштабів можливого хімічного ураження у разі виникнення аварій на об'єктах підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктах, розташованих на території підпорядкованої адміністративно-територіальної одиниці, класифікації об'єктів підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктів та хімічно небезпечних адміністративно-територіальних одиниць за ступенем хімічної небезпеки;

11) організація робіт з ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, пов'язаних з вивільненням (викидом) небезпечних хімічних речовин, а також хімічного захисту населення від наслідків таких ситуацій.

2. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська і Севастопольська міські державні адміністрації, що забезпечують реалізацію державної політики у сфері управління хімічною безпекою, здійснюють інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 24. Повноваження органів місцевого самоврядування у сфері управління хімічною безпекою

1. До повноважень органів місцевого самоврядування у сфері управління хімічною безпекою належить:

1) виконання вимог законодавства про хімічну безпеку;

2) здійснення заходів щодо запобігання забруднення небезпечними хімічними речовинами, їх викидами та скидами населених пунктів та довкілля;

3) розроблення і затвердження планів управління хімічною безпекою, контроль за їх виконанням та забезпечення їх фінансування на місцевому рівні;

4) надання засобам масової інформації та громадським організаціям в межах компетенції інформації стосовно небезпечних хімічних речовин, які виробляються та використовуються на підпорядкованих адміністративних територіях, у тому числі про випадки несанкціонованого та аварійного надходження хімічних речовин у навколишнє природне середовище та вжиті щодо цього заходи;

5) організація завчасного прогнозування масштабів можливого хімічного ураження у разі виникнення аварій на об'єктах підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктах, розташованих на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, класифікації об'єктів підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктів та хімічно небезпечних адміністративно-територіальних одиниць за ступенем хімічної небезпеки;

б) організація робіт з ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, пов'язаних з вивільненням (викидом) небезпечних хімічних речовин, хімічних аварій, а також хімічного захисту населення від наслідків таких ситуацій.

7) виконання інших заходів у сфері управління хімічною безпекою.

2. Органи місцевого самоврядування у сфері управління хімічною безпекою здійснюють інші повноваження відповідно до закону.

Розділ IV. Забезпечення хімічної безпеки

Стаття 25. Джерела загроз хімічній безпеці

1. Основними джерелами загроз хімічній безпеці є:

1) використання у промисловості застарілих технологій, які не забезпечують належний рівень хімічної безпеки;

2) низький рівень обізнаності персоналу та населення щодо небезпек, які становлять хімічні речовини, та відповідних заходів щодо забезпечення хімічної безпеки;

3) порушення вимог щодо інформаційного супроводження хімічної продукції;

4) забруднені небезпечними хімічними речовинами або продукцією території (ділянки);

5) розробка, виробництво, імпорт та використання нових хімічних речовин, щодо яких не було проведено оцінки ризиків;

б) надання на ринку України продукції, яка містить особливо небезпечні хімічні речовини, отруйні хімічні речовини з порушенням вимог законодавства;

7) накопичення стійких органічних забруднювачів, біоаккумулятивних та токсичних хімічних речовин, а також непридатних та заборонених до використання пестицидів та агрохімікатів;

8) неналежне управління небезпечними відходами, які утворюються під час виробництва або використання хімічної продукції;

9) відсутність впроваджених найкращих доступних технологій управління небезпечними відходами, відновлення забрудненого хімічними речовинами довкілля;

10) відсутність захисту цільових об'єктів від несанкціонованого доступу, диверсій або актів хімічного тероризму;

11) можливість імпорту, створення або застосування хімічної зброї.

2. Організацію заходів з виявлення джерел загроз хімічній безпеці здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

3. Порядок виявлення джерел загроз хімічній безпеці встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 26. Хімічні інциденти

1. Хімічні інциденти класифікуються за характером виникнення, ступенем впливу на довкілля та здоров'я населення та тяжкості, від незначного вивільнення хімічних речовин до надзвичайних ситуацій, хімічних аварій та катастроф.

2. Порядок класифікації хімічних інцидентів визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 27. Гарантія хімічної безпеки

1. Гарантія хімічної безпеки забезпечується шляхом здійснення заходів щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків, серед яких:

1) заходи щодо забезпечення охорони здоров'я населення, у тому числі забезпечення санітарно-епідеміологічного благополуччя та охорони праці відповідно до законодавства про охорону здоров'я, охорону праці та санітарного законодавства;

2) заходи щодо забезпечення охорони довкілля відповідно до законодавства України про охорону навколишнього природного середовища;

3) регуляторні та практичні заходи щодо забезпечення безпечності хімічної продукції, яка виробляється, імпортується або надається на ринку України, відповідно до цього Закону та законодавства України у сфері управління хімічною безпекою та у сфері технічного регулювання, а також міжнародних угод;

4) заходи щодо забезпечення безпечної експлуатації об'єктів підвищеної небезпеки відповідно до законодавства про охорону праці та промислової безпеки та у сфері діяльності, пов'язаної з об'єктами підвищеної небезпеки;

5) заходи щодо забезпечення безпечного обігу та використання засобів захисту рослин (пестицидів) відповідно до законодавства України про пестициди і агрохімікати;

6) заходи щодо забезпечення безпечного обігу та використання біоцидів (дезінфекційних засобів) відповідно до законодавства України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

- 7) заходи щодо безпечного поводження з відходами відповідно до законодавства про відходи;
- 8) здійснення моніторингу загроз хімічній безпеці;
- 9) проведення оцінки безпечності хімічної речовини для хімічних речовин чи іншої хімічної продукції, яка виробляється або надається на ринку України у кількості 10 тонн на рік і більше, для визначення заходів щодо мінімізації (контролю) ризиків;
- 10) запровадження Інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою;
- 11) заходи запобігання актам хімічного тероризму або диверсій, а також несанкціонованого доступу до хімічних речовин подвійного використання;
- 12) заходи щодо обмеження використання або заборони надання на ринку України особливо небезпечних хімічних речовин, які становлять неприйнятний ризик;
- 13) заходи відновлення екосистем після забруднення хімічними речовинами;
- 14) запровадження інформаційного супроводження хімічної продукції;
- 15) розроблення та впровадження сучасних методів визначення небезпечних хімічних речовин у компонентах навколишнього природного середовища або організмі людини;
- 16) розроблення та впровадження сучасних методів ідентифікації нових хімічних речовин;
- 17) імплементація Узгодженої на глобальному рівні системи класифікації небезпеки та маркування хімічної продукції (GHS) у національне законодавство;
- 18) заходи соціального захисту працівників, на яких може здійснюватися вплив небезпечних хімічних речовин, та громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства, які проживають на забруднених територіях, або які постраждали внаслідок хімічного інциденту;
- 19) інші заходи захисту населення та довкілля від несприятливого впливу хімічних речовин.

Стаття 28. Оцінка безпечності хімічної речовини

1. З метою визначення необхідних практичних заходів щодо мінімізації та контролю ризиків для кожної хімічної речовини, яка виробляється або імпортується та може становити ризик з огляду на її небезпечні властивості та значну кількість виробництва або надання на ринку, проводиться оцінка безпечності хімічної речовини, яка включає наступні етапи:

- 1) проведення оцінки безпеки хімічної речовини, результатом якої є:
  - а) класифікація безпеки хімічної речовини;
  - б) визначення безпечних рівнів впливу хімічної речовини на здоров'я населення та довкілля;
- 2) проведення оцінки впливу хімічної речовини на населення та довкілля;
- 3) проведення оцінки ризиків;
- 4) визначення відповідних заходів щодо мінімізації (контролю) ризиків;

5) документування всіх даних у формі звіту про безпечність хімічної речовини.

2. Проведення оцінки безпечності хімічної речовини та складання звіту про безпечність хімічної речовини здійснюється виробником або імпортером хімічної речовини як такої, або у складі іншої хімічної продукції, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 29. Виявлення та реєстрація загроз хімічній безпеці, їх моніторинг, мінімізація та контроль ризиків.

1. Моніторинг загроз хімічній безпеці здійснюється з метою виявлення нових загроз хімічній безпеці та їх джерел, перевірки рівня загроз хімічній безпеці із відомих джерел, прийняття відповідних заходів щодо мінімізації таких загроз та ризиків, а також з метою перевірки ефективності заходів щодо мінімізації загроз хімічній безпеці, які були реалізовані.

2. Виявлені загрози хімічній безпеці, а також заходи щодо їх мінімізації вносяться до Реєстру загроз хімічній безпеці.

3. Моніторинг загроз хімічній безпеці включає:

- 1) пошук та збір даних за ознаками наявності загроз хімічній безпеці;
- 2) аналіз отриманих даних, ранжування виявлених загроз за ступенем ризику, пошук взаємозв'язку між виявленою загрозою та її джерелом;
- 3) звітування за результатами моніторингу.

4. Ознаками наявності загроз хімічній безпеці є:

1) інформація щодо забруднення небезпечними хімічними речовинами довкілля та/або його окремих складових, отримана системою моніторингу довкілля;

2) інформація щодо забруднення небезпечними хімічними речовинами питної води, яка отримана внаслідок проведення моніторингу дотримання санітарних норм хімічних, бактеріологічних, радіологічних показників стану водних об'єктів, призначених для питного водопостачання, та систем питного водопостачання відповідно до законодавства;

3) інформація щодо рівня забруднюючих (небезпечних) речовин, залишків пестицидів та ветеринарних препаратів у харчових продуктах та кормах відповідно до законодавства про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження;

4) інформація щодо рівня отруйних, особливо небезпечних та інших небезпечних хімічних речовин, які становлять неприйнятний ризик у споживчій нехарчовій продукції, яка отримана за секторальними планами ринкового нагляду відповідно до законодавства;

5) інформація щодо гострих та хронічних отруєнь серед населення хімічними речовинами та щодо встановлених взаємозв'язків між хворобами та тривалим незначним впливом певних хімічних речовин, отриманих внаслідок здійснення державного санітарно-епідеміологічного нагляду відповідно до законодавства;

б) інша інформація щодо небезпек та ризиків Інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою.

5. Організація моніторингу загроз хімічній безпеці здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, у порядку, який визначається Кабінетом міністрів України.

6. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, щорічно надає звіт за результатами моніторингу загроз хімічній безпеці із пропозиціями щодо прийняття або вдосконалення відповідних заходів щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків іншим уповноваженим органам центральної влади у сфері управління хімічною безпекою, а також державному органу спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України.

7. Уповноважені центральні органи виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою на основі звіту за результатами моніторингу загроз хімічній безпеці вживають заходи щодо мінімізації загроз хімічній безпеці.

Стаття 30. Нормування у сфері управління хімічною безпекою

1. З метою гарантування хімічної безпеки та запобігання несприятливого впливу на здоров'я населення та довкілля небезпечних хімічних речовин, які використовуються у великих кількостях, або які мають суттєві небезпечні властивості, встановлюються та затверджуються у встановленому законодавством порядку:

1) гігієнічні нормативи (гігієнічні регламенти):

а) гранично допустимі концентрації хімічних речовин у повітрі робочої зони;

б) гранично допустимі концентрації хімічних речовин в атмосферному повітрі населених місць;

в) гранично допустимі концентрації хімічних речовин у питній воді;

г) гранично допустимі концентрації хімічних речовин у воді водних об'єктів господарсько-питного та культурно-побутового водокористування;

г) гранично допустимі концентрації хімічних речовин у воді водойм рибогосподарського призначення;

д) інші нормативи;

2) екологічні нормативи:

а) рівні гранично допустимого скидання забруднюючих речовин у водні об'єкти;

б) рівні гранично допустимих викидів забруднюючих речовин у атмосферне повітря із стаціонарних джерел;

в) рівні вмісту забруднюючих речовин у відпрацьованих газах пересувних джерел забруднення атмосферного повітря;

г) гранично допустимі концентрації хімічних речовин у ґрунті;

г) інші нормативи;

2. Порядок розроблення та затвердження гігієнічних та екологічних нормативів, встановлюються уповноваженими центральними органами виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою відповідно до повноважень.

Стаття 31. Інформаційна система у сфері управління хімічною безпекою

1. Інформаційна система у сфері управління хімічною безпекою створюється та функціонує з метою забезпечення належного обліку, звітності, узагальнення та аналізу інформації у сфері управління хімічною безпекою, інформаційного забезпечення центральних органів виконавчої влади та їх територіальних органів, суб'єктів господарювання хімічної галузі та громадян України, а також іноземних юридичних та фізичних осіб та осіб без громадянства для практичного вибору та здійснення заходів щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків.

2. Інформаційна система у сфері управління хімічною безпекою є комплексом інформаційних технологій та технологічних засобів надання, обробки, збереження, захисту та публікації інформації у сфері управління хімічною безпекою у електронному вигляді, та інформації, яка містяться у відповідних електронних базах даних.

3. Інформаційна система у сфері управління хімічною безпекою є державною власністю.

4. Інформаційна система у сфері управління хімічною безпекою складається з підсистеми звітності, підсистеми надання адміністративних послуг і підсистеми переліків та реєстрів:

5. Підсистема звітності забезпечує отримання, аналіз та узагальнення інформації про:

1) небезпечні властивості хімічних речовин, які виробляються або використовуються на території України, а також про відповідні наявні результати оцінки безпечності хімічної речовини;

2) обсяги хімічної продукції, яка виробляється, імпортується та надається на ринку України,

3) встановлені гігієнічні та/або екологічні нормативи для хімічних речовин;

4) виявлені хімічні інциденти та відповідні заходи реагування або захисту здоров'я населення або довкілля;

5) результати моніторингу навколишнього природного середовища;

6) результати державного санітарно-епідеміологічного нагляду;

7) результати моніторингу загроз хімічній безпеці;

8) зупинені, виведені із експлуатації або зруйновані об'єкти, на яких вироблялася, використовувалася або зберігалася хімічна продукція або її небезпечні відходи;

9) сучасні новітні технології виробництва, використання та утилізації хімічних речовин, а також про альтернативи для заміщення хімічних речовин, які є постійними джерелами загроз хімічній безпеці;

6. Підсистема надання адміністративних послуг забезпечує отримання суб'єктами господарювання адміністративних послуг з державної реєстрації хімічних речовин, отримання дозволу на використання особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку, дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини, дозволу на виробництво та використання отруйної хімічної речовини.

7. Підсистема переліків та реєстрів включає:

- 1) Реєстр загроз хімічній безпеці;
- 2) Державний реєстр хімічних речовин;
- 3) Реєстр класифікації небезпек та елементів попереджувального маркування хімічних речовин;
- 4) Перелік особливо небезпечних хімічних речовин;
- 5) Перелік отруйних хімічних речовин;
- 6) Перелік хімічних речовин подвійного використання;
- 7) Державний реєстр об'єктів підвищеної небезпеки;
- 8) Реєстр цільових об'єктів;
- 9) Перелік особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку;
- 10) Перелік хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, виробництво, використання або надання на ринку України яких обмежується;
- 11) Реєстр зупинених, виведених із експлуатації або зруйнованих об'єктів, на яких вироблялася, використовувалася або зберігалася хімічна продукція або її небезпечні відходи;
- 12) Реєстр сучасних новітніх технологій виробництва, використання та утилізації хімічних речовин;
- 13) Реєстр альтернатив заміщення хімічних речовин, які є постійними джерелами загроз хімічній безпеці;
- 14) інші реєстри та переліки хімічних речовин та іншої хімічної продукції, які створюються відповідно до законодавства України.

8. Інформаційна система у сфері управління хімічною безпекою містить як відкриту інформацію, так і інформацію з обмеженим доступом, та відповідає чинному законодавству України про інформацію, про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах, про державну таємницю та про захист персональних даних.

9. Порядок створення та адміністрування Інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою визначається Кабінетом Міністрів України.

10. Доступ до інформації, що міститься в Інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою, здійснюється через офіційний веб-сайт центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

Стаття 32. Запобігання виникненню надзвичайних ситуацій на об'єктах підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктах та реагування на надзвичайні ситуації.

1. Мінімізація ризиків виникнення аварій, хімічних інцидентів та інших надзвичайних ситуацій на об'єктах підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктах, а також ліквідація їх наслідків досягається шляхом здійснення заходів щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків, серед яких:

1) державна інвентаризація об'єктів підвищеної небезпеки, які функціонують на території України, а також виведених із експлуатації або зруйнованих;

2) ідентифікація та класифікація об'єктів підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктів, а також адміністративно-територіальних одиниць за ступенем їх небезпеки;

3) зовнішнє та внутрішнє планування, розробка та здійснення заходів локалізації і ліквідації аварій у разі виникнення хімічного інциденту на певному об'єкті підвищеної небезпеки, а також заходів безпеки під час їх експлуатації;

4) негайне сповіщення уповноважених органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та громадськості про виявлені хімічні інциденти на об'єктах підвищеної небезпеки, включаючи надання інформації про вивільнені небезпечні хімічні речовини, небезпечні хімічні речовини та хімічні реакції, з якими пов'язане виникнення хімічного інциденту, про зону ураження та забруднення, рівень ризику для населення та довкілля, а також про екстрені заходи, вжиті для локалізації та ліквідації хімічного інциденту;

5) реалізація інженерно-технічних заходів цивільного захисту на об'єктах підвищеної небезпеки та інших хімічно небезпечних об'єктах щодо мінімізації негативного впливу небезпечних хімічних речовин у разі аварії на них;

6) вдосконалення та автоматизація систем контролю, управління технологічними процесами, протиаварійного захисту та сповіщення про хімічні інциденти на об'єктах підвищеної небезпеки;

7) інвентаризація та систематична технічна перевірка обладнання та майна, проведення своєчасних ремонтних робіт або заміна фізично зношеного обладнання на об'єктах підвищеної небезпеки;

8) пошук та впровадження альтернативних сучасних більш безпечних або більш контрольованих технологій та процесів на об'єктах підвищеної небезпеки;

9) забезпечення персоналу об'єктів підвищеної небезпеки належними засобами індивідуального захисту на випадок хімічного інциденту;

10) визначення та здійснення заходів щодо підготовки суб'єктів господарювання, які у разі надзвичайної ситуації залучаються до проведення санітарної обробки населення та спеціальної обробки одягу, майна і транспорту;

11) створення умов своєчасного забезпечення населення, яке знаходиться у зоні можливого хімічного ураження належними засобами індивідуального та колективного захисту на випадок аварії або іншого хімічного інциденту, а також умов швидкої внутрішньої міграції/евакуації населення за межі зони хімічного забруднення у випадку значної аварії з довгостроковими наслідками;

12) негайне оповіщення про аварію, яка сталася, та її характеристики відповідних органів держав, території яких можуть зазнати впливу наслідків аварії в разі створення загрози виникнення її транскордонного впливу;

13) забезпечення доступу населення, суб'єктів господарювання та інших зацікавлених осіб, які проживають або здійснюють господарську діяльність на об'єктах, розташованих у зоні можливого ураження, до інформації про стан безпеки об'єктів підвищеної небезпеки;

14) систематичне проведення практичних спільних навчань служб екстреного реагування, правоохоронних органів та персоналу суб'єктів господарювання на об'єктах підвищеної небезпеки щодо порядку реагування у разі виникнення можливої аварії;

15) інші заходи, спрямовані на попередження виникнення аварій, або ліквідацію їх наслідків відповідно до практичної ситуації.

2. Заходи відповідно до підпунктів 1), 4), 10), 11), 12), 13), 14) частини першої статті 33 цього Закону, але не обмежуючись ними, здійснюються уповноваженими органами виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою.

3. Заходи відповідно до підпунктів 2), 3), 4), 5), 6), 7), 8), 9) 14) частини першої статті 33 цього Закону, здійснюються суб'єктами господарювання, які здійснюють діяльність на об'єктах підвищеної небезпеки.

Стаття 33. Запобігання актам хімічного тероризму та диверсій з використанням хімічних речовин подвійного використання

1. З метою мінімізації загроз актів хімічного тероризму та диверсій з використанням хімічних речовин подвійного використання здійснюються наступні заходи щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків:

1) ідентифікація хімічних речовин подвійного використання, які знаходяться на території України;

2) ідентифікація, інвентаризація та категоризація цільових об'єктів із веденням Реєстру цільових об'єктів;

3) аналіз загроз та уразливості цільових об'єктів, імовірності та наслідків несанкціонованого доступу до хімічних речовин подвійного використання та/або інформаційних систем;

5) розробка планів захисту цільових об'єктів;

6) аналіз, ухвалення та корегування планів захисту цільових об'єктів;

7) заходи щодо забезпечення захисту хімічних речовин подвійного використання та інформаційних систем цільових об'єктів від несанкціонованого доступу та кібер-атак відповідно до ухвалених планів захисту цільових об'єктів;

8) заходи щодо реагування на акт хімічного тероризму, диверсію або несанкціонований доступ відповідно до ухвалених планів захисту цільових об'єктів.

2. Ідентифікація хімічних речовин подвійного використання та встановлення лімітів кількості здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою на

основі даних, отриманих від суб'єктів господарювання за процедури державної реєстрації хімічних речовин відповідно до статті 41 цього Закону.

3. Державний орган спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України, ідентифікує цільові об'єкти відповідно до наявності на їх території хімічних речовин подвійного використання у кількостях, що перевищують встановлені ліміти кількості, та проводить їх категоризацію для визначення цільових об'єктів вищого, середнього та нижчого рівня.

4. На основі даних щодо ідентифікованих цільових об'єктів створюється та ведеться Реєстр цільових об'єктів.

5. Порядок формування Реєстру цільових об'єктів, його ведення і встановлення Порядку розроблення плану захисту цільових об'єктів суб'єктами господарювання та їх затвердження здійснюється державним органом спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України.

6. Реєстр цільових об'єктів є складовою частиною інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою.

7. Суб'єкти господарювання, які виробляють, імпортують або використовують хімічні речовини подвійного використання у кількостях, що перевищують встановлені ліміти, надають державному органу спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України, інформацію щодо:

1) хімічних речовин подвійного використання, які вони виробляють, імпортують або використовують;

2) вагової кількості для кожної хімічної речовини подвійного використання;

3) місце розташування цільових об'єктів;

4) персональні дані працівників, які мають доступ до хімічних речовин подвійного використання, або які можуть його отримати з огляду на посаду та функції.

5. Суб'єкти господарювання, які здійснюють діяльність на ідентифікованих цільових об'єктах, або є їх власниками, проводять аналіз загроз та уразливості цільових об'єктів, імовірності та наслідків несанкціонованого доступу до хімічних речовин подвійного використання та/або інформаційних систем, розробляють та надають Державному органу спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України, план захисту цільових об'єктів.

6. У разі ненадання плану захисту цільового об'єкту у передбачений строк суб'єкти господарювання несуть відповідальність відповідно до законодавства України.

7. Суб'єкти господарювання та суб'єкти, які безпосередньо здійснюють боротьбу з тероризмом у межах своєї компетенції здійснюють заходи щодо забезпечення захисту хімічних речовин подвійного використання та інформаційних систем цільових об'єктів від несанкціонованого доступу та кібератак, а також повинні бути готовими здійснити заходи щодо реагування на акт

хімічного тероризму, диверсію або несанкціонований доступ відповідно до ухвалених планів захисту цільових об'єктів.

8. Процедури та строки ідентифікації, інвентаризації та категоризації цільових об'єктів, а також розгляду, корегування та ухвалення планів захисту цільових об'єктів встановлюються Кабінетом Міністрів України.

9. Державний орган спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України, розробляє та публікує керівництва щодо аналізу загроз та уразливості цільових об'єктів, імовірності та наслідків несанкціонованого доступу до хімічних речовин подвійного використання та/або інформаційних систем, щодо розробки планів захисту цільових об'єктів, а також відповідне програмне забезпечення.

10. Інформація, зазначена у цій статті, є інформацією з обмеженим доступом.

11. Суб'єкти боротьби з тероризмом для забезпечення ідентифікації та захисту цільових об'єктів координують діяльність суб'єктів господарювання.

Стаття 34. Заборона розробки, виробництва, накопичення, зберігання, застосування та порядок знищення хімічної зброї

1. Розробка, виробництво, накопичення, зберігання та застосування хімічної зброї, або її пряма чи опосередкована передача фізичними або юридичними особами заборонені на території України, а також на територіях, які знаходяться під юрисдикцією України.

2 Забороняється брати участь військовій підготовці до використання хімічної зброї, або вчиняти дії із застосуванням хімічної зброї на території України.

3. Забороняється використання у військових цілях на території України хімічних засобів боротьби з масовими заворушеннями.

4. Боєприпаси та пристрої, спеціально призначені для смертельного ураження, або заподіяння іншої шкоди за рахунок токсичних властивостей, а також будь-яке обладнання, спеціально призначене для використання безпосередньо у зв'язку із застосуванням таких боєприпасів та пристроїв, у разі їх виявлення підлягають знищенню відповідно до законодавства.

5. З метою запобігання виготовлення та використання хімічної зброї, виробництво, імпорт та експорт хімічних речовин подвійного використання, які виявляють токсичність, або які є прекурсорами для створення хімічної зброї контролюється відповідно до законодавства.

6. Інформація щодо цільових об'єктів, отримана відповідно до статті 33 цього Закону, використовується для здійснення контролю відповідно до пункту 5 цієї статті.

Стаття 35. Захист населення та довкілля від несприятливого впливу хімічних речовин

1. З метою забезпечення належного захисту здоров'я громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства окрім заходів відповідно до підпунктів 1) та 12) пункту 1 статті 27 цього Закону здійснюються такі заходи:

1) підвищення обізнаності громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства щодо джерел загроз хімічній безпеці, отруйних, особливо небезпечних та інших небезпечних хімічних речовин, які містяться в будь-якій продукції, яку вони споживають, а також небезпек, які вони становлять;

2) розробка та впровадження методів та засобів ідентифікації хімічних речовин, а також продуктів їх деструкції або перетворення, які спричинили отруєння живих організмів;

3) розробка та впровадження методів та засобів лікування та профілактики порушень здоров'я, які виникають внаслідок впливу небезпечних хімічних речовин у працівників об'єктів підвищеної безпеки;

4) розробка та впровадження заходів невідкладної допомоги при впливі певної хімічної продукції, яка використовується населенням, а також методів подальшого лікування постраждалих;

5) розробка та впровадження регуляторних норм та методів захисту вразливих категорій населення (діти, вагітні жінки, літні люди, спортсмени та алергіки) від впливу хімічної продукції;

б) розробка, виробництво та забезпечення надання на ринку достатньої кількості сучасних надійних засобів індивідуального захисту, антидотів та інших технічних засобів захисту населення від несприятливого впливу небезпечних хімічних речовин, включаючи медичні засоби для надання першої допомоги та лікування внаслідок ураження;

7) створення та утримання достатніх державних запасів належних засобів індивідуального захисту, існуючих антидотів та технічних засобів захисту населення від впливу отруйних, токсичних, особливо небезпечних хімічних речовин, або хімічної зброї на випадок значних аварій, катастроф та актів хімічного тероризму;

8) пріоритетна ліквідація зруйнованих об'єктів підвищеної безпеки, складів безхазяйних відходів, заборонених або непридатних пестицидів, або невідомої хімічної продукції, які знаходяться у безпосередній близькості до населених пунктів або на їх території, або які є потенційним значним джерелом забруднення екосистем;

9) посилення контролю за будівництвом житлових будинків об'єктів інфраструктури, виробничих приміщень тощо на територіях, які потенційно можуть бути забруднені отруйними, особливо небезпечними та іншими небезпечними хімічними речовинами, реалізацією інженерно технічних заходів цивільного захисту а також за подальшою експлуатацією приміщень та територій, на яких були розміщені об'єкти підвищеної безпеки або інші хімічно небезпечні об'єкти у минулому;

10) проведення досліджень у сфері пошуку взаємозв'язків між здоров'ям населення та станом довкілля.

2. З метою забезпечення захисту довкілля окрім заходів відповідно до підпункту 2) частини першої статті 27 цього Закону здійснюються такі заходи захисту довкілля від впливу небезпечної хімічної продукції:

1) створення та забезпечення функціонування підприємств для утилізації та видалення небезпечних відходів на території України;

2) розробка та впровадження належних методів якісного та кількісного виявлення у довкіллі хімічних речовин, які надаються на ринку та є токсичними для довкілля або для людини, включаючи продукти їх абіотичної або біотичної деградації;

3) розробка відповідних методів очищення територій, забруднених хімічними речовинами, які є токсичними для навколишнього природного середовища або для людини;

4) визначення, інвентаризація та забезпечення достатнього захисту довкілля від забруднення небезпечними хімічними речовинами яких призведе до суттєвих несприятливих наслідків для здоров'я громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства та довкілля на значній території України.

3. Підвищення загальної культури населення з питань хімічної безпеки реалізується шляхом:

1) розробки та запровадження програм, спрямованих на забезпечення хімічної безпеки та раціональне використання хімічної продукції із залученням засобів масової інформації та використанням засобів мережі Інтернет;

2) розробки та впровадження спеціальних занять з питань хімічної безпеки та сталого розвитку у відповідні освітні навчальні програми шкіл та вищих навчальних закладів;

3) запровадження спеціальних правил рекламування небезпечної хімічної продукції.

Стаття 36. Відновлення земельних ділянок та водних об'єктів забруднених хімічними речовинами

1. Реабілітація земельних ділянок та водних об'єктів забруднених хімічними речовинами здійснюється відповідно до законодавства про охорону навколишнього природного середовища.

2. Реабілітація земельних ділянок та водних об'єктів забруднених хімічними речовинами здійснюється за розробленими програмами, в залежності від рівня забруднення хімічними речовинами на основі ризик-орієнтованого підходу наслідків такого забруднення за фактичними показниками у порівнянні з моніторинговими даними або відповідно до встановлених нормативів.

3. Якщо забруднення хімічними речовинами спричинило надзвичайну ситуацію, відновлення земельних ділянок та водних об'єктів здійснюється відповідно до законодавства про цивільний захист.

Розділ V. Вимоги до виробництва та використання хімічної продукції

Стаття 37. Класифікація безпеки хімічної продукції

1. Для будь-якої хімічної продукції, яка виробляється або надається на ринку України, проводиться її оцінка небезпеки, на основі якої проводиться класифікація небезпеки хімічної продукції.

2. Класифікація небезпеки хімічної продукції проводиться для цілей визначення та прийняття відповідних заходів для забезпечення захисту здоров'я населення або захисту довкілля.

3. Класифікація небезпеки хімічної продукції проводиться на основі Узгодженої на глобальному рівні системи класифікації небезпеки та маркування хімічної продукції (GHS).

4. Хімічна продукція класифікується за відповідними класами небезпек, диференціаціями, категоріями, підкатегоріями та типами у межах класу небезпеки.

5. Хімічна продукція класифікується за такими класами небезпек:

- 1) вибухова хімічна продукція;
- 2) легкозаймисті гази;
- 3) легкозаймисті аерозолі та аерозолі;
- 4) гази, які окиснюють;
- 5) гази, які знаходяться під тиском;
- 6) легкозаймисті рідини;
- 7) легкозаймисті тверді речовини;
- 8) самореактивна хімічна продукція;
- 9) пірофорні рідини;
- 10) пірофорні тверді речовини;
- 11) хімічна продукція, яка самонагрівається;
- 12) хімічна продукція, яка при контакті з водою виділяє легкозаймисті гази;
- 13) рідини, які окиснюють;
- 14) тверді речовини, які окиснюють;
- 15) органічні пероксиди;
- 16) хімічна продукція, яка спричиняє корозію металів;
- 17) десенсибілізована вибухова хімічна продукція;
- 18) хімічна продукція, яка проявляє гостру токсичність при впливі на організм людини;
- 19) хімічна продукція, яка спричиняє ураження/подразнення шкіри;
- 20) хімічна продукція, яка спричиняє серйозні пошкодження / подразнення очей;
- 21) хімічна продукція, яка спричиняє сенсibiliзацію (алергічну реакцію) у дихальних шляхах або на шкірі;
- 22) хімічна продукція, яка має мутагенні властивості;
- 23) хімічна продукція, яка має канцерогенні властивості;
- 24) хімічна продукція, яка проявляє токсичність для репродуктивної системи людини;
- 25) хімічна продукція, яка проявляє вибіркову токсичність для органів-мішеної та (або) систем органів при одноразовому впливі;

- 26) хімічна продукція, яка проявляє вибірккову токсичність для органів-мішеной та (або) систем органів при багаторазовому впливі;
- 27) хімічна продукція, яка спричиняє небезпеку токсичної аспірації;
- 28) хімічна продукція, яка проявляє токсичність для водних екосистем;
- 29) хімічна продукція, яка руйнує озоновий шар.

6. Критерії та правила класифікації небезпек хімічної продукції встановлюються Кабінетом Міністрів України.

7. Класифікація небезпеки хімічної продукції проводиться виробниками або імпортерами хімічної продукції до початку виробництва хімічної продукції або надання її на ринку України.

8. Виробники або імпортери надають дані про класифікацію небезпеки для хімічних речовин, які вони надають на ринку, до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

9. На основі отриманих даних про класифікацію небезпеки для хімічних речовин формується Реєстр класифікації небезпек та елементів попереджувального маркування хімічних речовин.

10. Реєстр класифікації небезпек та елементів попереджувального маркування хімічних речовин є складовою частиною інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою.

11. Відповідно до визначеної класифікації небезпеки хімічних речовин, а також потенційної можливості їх використання як таких, для свідомого завдання шкоди здоров'ю населення або довкіллю, здійснення акту хімічного тероризму, або для створення хімічної, вогнепальної, запалювальної, ракетної та самохідної підводної вибухової зброї, формуються наступні переліки та встановлюються особливості регулювання для таких хімічних речовин:

- 1) перелік особливо небезпечних хімічних речовин;
- 2) перелік отруйних хімічних речовин;
- 3) перелік хімічних речовин подвійного використання.

12. Порядок створення та ведення переліків відповідно до пункту 11 цієї статті-визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 38. Маркування та пакування хімічної продукції

1. На упаковку або іншу тару небезпечної хімічної продукції, яка виробляється або надається на ринку України, наноситься попереджувальне маркування відповідно до Узгодженої на глобальному рівні системи класифікації небезпеки та маркування хімічної продукції (GHS) із зазначенням наступних елементів:

- 1) назви, адреси та телефонного номеру постачальника;
- 2) номінальної кількості хімічної продукції в упаковці;
- 3) ідентифікаторів хімічної продукції;
- 4) піктограми або піктограм небезпеки;
- 5) сигнального слова;
- 6) висловів щодо видів небезпечного впливу;
- 7) висловів щодо заходів з попередження небезпечного впливу;

8) додаткової інформації.

2. Маркування хімічної продукції проводиться для цілей інформування користувачів хімічної продукції щодо її небезпечних властивостей та заходів з попередження її небезпечного впливу, а також заходів реагування на несприятливий вплив.

3. Правила попереджувального маркування небезпечної хімічної продукції визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Упаковка хімічної продукції повинна відповідати наступним вимогам:

1) дизайн та конструкція упаковки повинні унеможливити вивільнення хімічної продукції з неї, за винятком випадків, коли додатково передбачене застосування спеціальних захисних пристроїв;

2) матеріали упаковки та кріплень не повинні бути здатними до руйнування або утворення небезпечних речовин внаслідок взаємодії з хімічною продукцією;

3) упаковка та кріплення повинні бути достатньо міцними та цілісними для унеможливлення випадкового послаблення кріплень та для забезпечення витримування механічних навантажень та напруги, які можуть виникати під час поводження з хімічною продукцією;

4) упаковка, яка обладнана змінними кріпленнями, повинна мати таку конструкцію, яка дозволяє заново зафіксувати кріплення без можливості вивільнення хімічної продукції.

5. Упаковка небезпечної хімічної продукції не повинна мати такий вигляд чи дизайн, який може приваблювати дітей або здатний викликати їх активну цікавість, який схожий на вигляд чи дизайн харчових продуктів, кормів для тварин, лікарських та косметичних засобів.

6. Надання на ринку України небезпечної хімічної продукції без попереджувального маркування забороняється.

7. Надання на ринку України хімічної продукції у упаковці, яка не відповідає вимогам цієї статті забороняється.

Стаття 39. Ідентифікація хімічних речовин

1. Для будь-якої хімічної речовини, яка виробляється, імпортується або надається на ринку України, проводиться її ідентифікація.

2. Ідентифікація хімічної речовини проводиться для цілей однозначного та чіткого позначення структури і складу хімічної речовини.

3. Відповідальними за проведення ідентифікації хімічної речовини є виробник або імпортер хімічної речовини як такої, або у складі суміші, або у складі іншої хімічної продукції.

4. Ідентифікація хімічної речовини включає:

1) визначення назви хімічної речовини відповідно до номенклатури Міжнародного союзу теоретичної та прикладної хімії (ІЮПАК) або її тривіальної назви, або іншої міжнародно визнаної назви;

2) визначення реєстраційного номера, встановленого Хімічною реферативною службою (номер CAS), якщо такий існує;

3) визначення хімічної та структурної формули хімічної речовини;

4) визначення складу хімічної речовини.

5. Залежно від визначеного складу хімічної речовини додатково визначається один із наступних типів хімічної речовини:

1) однокомпонентна хімічна речовина;

2) багатокомпонентна хімічна речовина;

3) хімічна речовина невизначеного або змінного складу.

6. Ідентифікація хімічної речовини здійснюється за результатами аналітичного дослідження за наступними методами:

1) абсорбційна спектроскопія в ультрафіолетовому та видимому спектрі випромінювання (UV/Vis);

2) інфрачервона спектроскопія (IR);

3) ядерна магнітно-резонансна спектроскопія (NMR);

4) мас-спектроскопія (MS);

5) рентгенодифракційний аналіз (XRD);

6) рентгенофлуоресцентний аналіз (XRF);

7) атомно-абсорбційний спектральний аналіз (AAS);

8) газова хроматографія (GC);

9) високоєфективна рідинна хроматографія (HPLC).

7. Уповноважені центральні органи виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою можуть визначати додаткові сучасні методи аналітичного дослідження хімічних речовин за необхідності.

8. Лабораторії з проведення досліджень для цілей ідентифікації хімічних речовин повинні мати акредитацію у встановленому законодавством порядку.

Стаття 40. Оцінка ризиків виробництва та використання хімічної продукції

1. Для будь-якої хімічної продукції, яка виробляється, імпортується або надається на ринку України, проводиться оцінка ризиків виробництва та використання хімічної продукції.

2. Оцінка ризиків виробництва та використання хімічної продукції проводиться для цілей захисту довкілля, населення від впливу небезпечних хімічних речовин протягом усього їх життєвого циклу, включно з етапом утилізації та/або видалення відходів.

3. Відповідальними за проведення оцінки ризиків виробництва та використання хімічної продукції є виробник або імпортер хімічної продукції:

1) виробником проводиться оцінка ризиків виробництва та усіх визначених видів використання хімічної продукції;

2) імпортером проводиться оцінка ризиків усіх визначених видів використання хімічної продукції.

4. Оцінка ризиків виробництва та використання хімічної продукції повинна базуватися на порівнянні потенційних негативних наслідків впливу хімічної продукції з відомим або передбаченим рівнем впливу на здоров'я населення або довкілля під час виробництва та (або) використання хімічної продукції,

враховуючи впроваджені або рекомендовані заходи з управління ризиками та експлуатаційні умови.

5. Правила проведення оцінки ризиків виробництва та використання хімічної продукції визначаються Кабінетом Міністрів України.

6. Оцінка ризиків виробництва та використання хімічної продукції проводиться до державної реєстрації хімічних речовин, які входять до її складу.

Стаття 41. Державна реєстрація хімічних речовин

1. Будь-яка хімічна речовина, яка виробляється, імпортується або надається на ринку України, підлягає обов'язковій державній реєстрації до надання хімічної продукції на ринку України.

2. Державна реєстрація хімічних речовин здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

3. Підставою для проведення державної реєстрації хімічної речовини є річна сумарна вагова кількість її надання на ринку України окремим суб'єктом господарювання, як такої, або у складі іншої хімічної продукції, яка складає 1 тону на рік, або більше.

4. Суб'єкти господарювання, які є наступними у ланцюгу постачання хімічної речовини як такої, або у складі іншої хімічної продукції, не повинні проходити процедуру державної реєстрації хімічної речовини за умови проходження процедури державної реєстрації для такої хімічної речовини попереднім учасником ланцюга постачання, яка враховує річну сумарну вагову кількість використання хімічної речовини суб'єкта господарювання, який є наступними у ланцюгу постачання.

5. Для проходження процедури державної реєстрації хімічної речовини суб'єкт господарювання подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, заяву на державну реєстрацію хімічної речовини.

6. Подання суб'єктом господарювання заяви на державну реєстрацію хімічної речовини здійснюється в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів, Інформаційну систему у сфері управління хімічною безпекою.

7. Заяви на державну реєстрацію хімічної речовини надаються для власних видів використання та для усіх видів використання, для яких заявник має намір надавати хімічну речовину на ринку.

8. До заяви на державну реєстрацію хімічної речовини додаються:

1) відомості про хімічну речовину:

а) назва хімічної речовини відповідно до номенклатури ІЮПАК;

б) інші назви хімічної речовини (тривіальні назви, торгові назви, аббревіатура);

- в) реєстраційний номер, установлений Хімічною реферативною службою (номер CAS) (якщо існує);
  - г) інші ідентифікатори хімічної речовини (якщо існують);
  - г) хімічна і структурна формула хімічної речовини (включаючи позначення специфікації спрощеного представлення молекул в рядку введення, якщо існує);
  - д) інформація щодо оптичної активності та типового співвідношення (стерео) ізомерів хімічної речовини (якщо наявна та відповідна);
  - е) молекулярна маса або діапазон молекулярних мас хімічної речовини;
  - є) ступінь чистоти хімічної речовини (концентрація основного компонента або основних компонентів у відсотках);
  - є) ідентифікатори домішок, включаючи ізомери та побічні продукти;
  - з) концентрація основних домішок у відсотках;
  - и) ідентифікатори та концентрація у порядку зменшення (у мільйонних долях, або у відсотках) добавок (наприклад, стабілізуючі або інгібіторні реагенти);
  - і) результати аналітичних досліджень, проведених з метою ідентифікації хімічної речовини відповідно до статті 39 цього Закону;
- 2) відомості щодо визначених видів використання хімічної речовини як такої або у складі іншої хімічної продукції, для яких надається заява на державну реєстрацію;
  - 3) дані щодо класифікації небезпеки хімічної речовини відповідно до статті 37 цього Закону;
  - 4) резюме досліджень небезпечних властивостей хімічної речовини, які включають опис цілей, методів, результатів та висновків цих досліджень;
  - 5) інструкція з безпечного використання хімічної речовини;
  - 6) звіт про безпечність хімічної речовини, як результат проведеної оцінки безпечності хімічної речовини відповідно до статті 28 цього Закону або інформацію щодо рівнів впливу на населення та довкілля хімічної речовини, якщо проведення оцінки безпечності хімічної речовини не вимагається;
  - 7) пропозиції щодо проведення нових випробувань хімічної речовини, якщо для проведення належної оцінки безпечності хімічної речовини необхідні результати нових випробувань;
  - 8) запит щодо збереження конфіденційної інформації, що надається у заяві на державну реєстрацію хімічної речовини.
9. У разі, якщо заява на державну реєстрацію хімічної речовини вже була надана до розгляду іншим суб'єктом господарювання, інший суб'єкт господарювання вже пройшов процедуру державної реєстрації хімічної речовини, заявник на державну реєстрацію ідентичної хімічної речовини може посилатися на відповідні документи, які були надані раніше іншим суб'єктом господарювання, якщо він офіційно дозволяє робити такі посилання заявнику.
10. У разі, якщо суб'єкти господарювання надають заявку на державну реєстрацію для ідентичної хімічної речовини, вони повинні спільно надавати інформацію відповідно до підпунктів 3), 4), 6) та 7) пункту 8 цієї статті.

11. Правила спільного надання інформації у заявках на державну реєстрацію ідентичної хімічної речовини визначаються Кабінетом Міністрів України.

12. Форми документів, що додаються до заяви на державну реєстрацію хімічної речовини встановлюються Кабінетом Міністрів України.

13. Державна реєстрація хімічної речовини або надання відмови у державній реєстрації здійснюється протягом не більше ніж 3 місяці з дня одержання уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою, заяви на державну реєстрацію та документів, що додаються до заяви.

14. Підставами для прийняття рішення про відмову у державній реєстрації хімічної речовини є:

1) подання суб'єктом господарювання неповного пакета документів, що додаються до заявки на державну реєстрацію хімічної речовини, згідно із встановленим цим Законом переліком;

2) невідповідність результатів аналітичних досліджень, проведених з метою ідентифікації хімічної речовини, відомостям про хімічну речовину, які були додані до заявки на державну реєстрацію хімічної речовини, або якщо такі аналітичні дослідження були проведені за не валідними методами, які відрізняються від зазначених у статті 39 цього Закону.

15. Державна реєстрація хімічної речовини є безстроковою.

16. У разі, якщо відбулася зміна інформації, яка надавалася у документах, що додаються до заявки на державну реєстрацію, суб'єкти господарювання повинні без необґрунтованої затримки за власною ініціативою надати оновлену інформацію до уповноваженого центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою із урахуванням правил спільного надання інформації для ідентичних хімічних речовин відповідно до пункту 10 цієї статті.

17. Хімічні речовини, які не пройшли процедуру ідентифікації відповідно до статті 39 цього Закону, не допускаються до державної реєстрації.

18. Умови звільнення для певних хімічних речовин від вимоги їх державної реєстрації визначаються Кабінетом Міністрів України.

19. Державна реєстрація хімічних речовин передбачає такі типи процедур:

1) загальна державна реєстрація хімічної речовини;

2) державна реєстрація проміжної хімічної речовини;

3) державна реєстрація діючої речовини засобу захисту рослин або біоциду;

4) спрощена державна реєстрація хімічної речовини.

20. Спеціальні положення щодо державної реєстрації хімічних речовин за різними типами процедур визначаються Кабінетом Міністрів України.

21. За державну реєстрацію хімічної речовини справляється плата.

22. Базовим нормативом плати за державну реєстрацію хімічної речовини, є розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб, що діє на день надання заявки на державну реєстрацію хімічної речовини.

23. Розмір плати розраховується з урахуванням коефіцієнтів:

1) вагової кількості хімічної речовини, яку заявник надає на ринку України, або має такий намір;

2) індивідуального чи спільного способу надання інформації, що додається до заявки;

3) типу процедури державної реєстрації хімічної речовини (загальна реєстрація, спрощена реєстрація, реєстрація проміжних хімічних речовин, реєстрація діючих речовин пестицидів (засобів захисту рослин) або біоцидів (дезінфекційних засобів)) або процедури оновлення інформації, яка надавалася у документах, що додаються до заявки на державну реєстрацію;

4) належності заявника до певних категорій суб'єктів господарювання (малого, середнього чи мікропідприємства (МСП)).

24. Для розрахунку розміру плати встановлюються такі значення коефіцієнтів:

1) Коефіцієнт вагової кількості надання хімічної речовини на ринку:

від 1 до 10 тонн на рік - 2,5;

від 10 до 100 тонн на рік - 5;

від 100 до 1000 тонн на рік - 25;

1000 тонн на рік або більше - 50;

2) Коефіцієнт способу надання інформації, що додається до заявки:

Індивідуальне надання інформації – 2;

Спільне надання інформації – 1;

3) Коефіцієнт типу процедури державної реєстрації хімічної речовини:

загальна державна реєстрація хімічної речовини - 2;

державна реєстрація проміжної хімічної речовини – 0,5;

державна реєстрація діючої речовини засобу захисту рослин або біоциду -

1;

спрощена державна реєстрація хімічної речовини.- 0,5

4) Коефіцієнт належності заявника до певних категорій суб'єктів господарювання МСП:

суб'єкт господарювання мікропідприємства - 0,25

суб'єкт господарювання малого підприємства – 0,5;

суб'єктів господарювання середнього підприємства - 0,75

суб'єкт господарювання не-МСП - 1

25. Розмір плати обчислюється шляхом множення базового нормативу плати на відповідні коефіцієнти.

Стаття 42. Державний реєстр хімічних речовин

1. Державний реєстр хімічних речовин створюється для цілей систематизації інформації про хімічні речовини, які виробляються, імпортуються або надаються на ринку України.

2. Державний реєстр хімічних речовин є складовою частиною інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою.

3. Ведення Державного реєстру хімічних речовин здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері

управління хімічною безпекою, у порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 43. Виробництво та імпорт хімічної продукції

1. Виробництво хімічної продукції відбувається за умов, які забезпечують безпеку персоналу суб'єктів господарювання хімічної галузі, населення, яке знаходиться у зоні можливого ураження у разі хімічного інциденту на суб'єктів господарювання хімічної галузі або технологічних викидів суб'єктів господарювання хімічної галузі, а також захист довкілля від несприятливого впливу небезпечних хімічних речовин.

2. Виробництво особливо небезпечних хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, обмежується відповідно до статті 48 цього Закону.

3. До виробництва хімічної продукції допускаються персонал, який має спеціальність й кваліфікацію відповідно до характеру виробничих робіт та процесів, знання та навички з реагування на хімічні інциденти, використання засобів індивідуального захисту та надання домедичної першої допомоги.

4. Не дозволяється допуск до робіт персоналу без відповідного спецодягу, спецвзуття та інших засобів індивідуального захисту, а також у разі порушення правил їх застосування.

5. Перед початком виробництва хімічної продукції виробник зобов'язаний:

1) ідентифікувати всі хімічні речовини, які він виробляє та які використовує у виробничих процесах.

2) провести класифікацію безпеки хімічної продукції, яку він виробляє, та розробити попереджувальне маркування у разі, якщо хімічна продукція була класифікована як небезпечна;

3) провести оцінку безпечності хімічної речовини для хімічних речовин, які виробляються як такі або у складі хімічної продукції у індивідуальній кількості 10 тонн або більше на рік;

4) визначити всі види використання хімічної продукції, яку він виробляє;

5) пройти процедуру державної реєстрації хімічних речовин, які він виробляє у індивідуальній кількості, що перевищує 1 тону на рік;

6) отримати дозвіл на використання отруйних хімічних речовин у разі, якщо здійснюється виробництво або використання таких хімічних речовин;

7) отримати дозвіл на використання особливо небезпечних речовин, які виводяться з ринку, у разі їх використання у якості сировини або допоміжних реагентів у виробничих процесах за умови відсутності такого дозволу у виробника цих речовин;

8) отримати дозвіл на використання особливо небезпечних речовин, які виводяться з ринку, якщо вони бажають продовжити виробництво таких речовин після початку їх виведення з ринку та забезпечити використання споживачами протягом певного часу;

9) отримати дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини відповідно до законодавства;

10) розробити та надати споживачу хімічної продукції паспорт безпечності хімічної продукції або інструкцію з безпечного використання в залежності від ступеня небезпечності хімічної продукції;

11) отримати від постачальника хімічної продукції паспорт безпечності хімічної продукції або інструкцією з безпечного використання та застосувати рекомендовані постачальником заходи щодо захисту персоналу суб'єктів господарювання хімічної галузі та довкілля від несприятливого впливу хімічних речовин, враховуючи конкретні умови праці, виявлені ризики для здоров'я і життя працівників та будь-які додаткові ризики, пов'язані з виробництвом хімічної продукції;

12) виконати вимоги статті 33 цього Закону у разі, у разі виробництва або використання хімічних речовин подвійного використання у кількостях, що перевищують встановлені ліміти.

6. Перед імпортом хімічної продукції імпортер зобов'язаний:

1) ідентифікувати всі хімічні речовини, які він імпортує та надає на ринку.

2) провести класифікацію небезпеки хімічної продукції, яку він імпортує, та розробити попереджувальне маркування у разі, якщо хімічна продукція була класифікована як небезпечна;

3) провести оцінку безпечності хімічних речовин, які імпортуються як такі або у складі хімічної продукції у індивідуальній кількості 10 тонн або більше на рік;

4) визначити всі види використання хімічної продукції, яку він імпортує та надає на ринку;

5) пройти процедуру державної реєстрації хімічних речовин, які він імпортує у кількості, що перевищує 1 тону на рік;

6) отримати дозвіл на використання отруйних хімічних речовин у разі, якщо здійснюється імпорт та надання на ринку таких речовин;

7) отримати дозвіл на використання особливо небезпечних речовин, які виводяться з ринку, якщо вони бажають продовжити надання на ринку таких речовин після початку їх виведення з ринку та забезпечити використання споживачами протягом певного часу;

8) отримати дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини відповідно до законодавства;

9) надати споживачу хімічної продукції паспорт безпечності хімічної продукції або інструкцією з безпечного використання;

10) отримати від виробника хімічної продукції паспорт безпечності хімічної продукції або інструкцією з безпечного використання та надати їх споживачу хімічної продукції;

11) виконати вимоги статті 33 цього Закону у разі, у разі імпорту або використання хімічних речовин подвійного використання у кількостях, що перевищують встановлені ліміти.

7. Іноземний виробник хімічної продукції може виконати вимоги до імпортерів, зазначені у пункті 6 цієї статті, призначивши для цих цілей уповноваженого представника, який є юридичною особою України, та надати імпортеру хімічної продукції всю інформацію щодо виконаних вимог, паспорт безпечності хімічної продукції або інструкцією з безпечного використання.

8. У разі застосування пункту 7 цієї статті іноземним виробником, імпортер хімічної продукції такого іноземного виробника звільняється від виконання пункту 6 цієї статті, за умови надання паспорту безпечності або інструкції з безпечного використання разом з інформацією щодо державної реєстрації хімічних речовин та отриманих дозволів споживачам.

Стаття 44. Безпечне поводження з хімічною продукцією

1. Поводження з хімічною продукцією відбувається за умов, які забезпечують її безпечність для здоров'я та життя населення і довкілля.

2. Для цілей безпечного поводження з хімічною продукцією суб'єкти господарювання та населення повинні дотримуватися таких заходів безпеки:

1) використовувати технічні засоби контролю впливу на населення та довкілля та засоби індивідуального захисту, рекомендовані виробником та зазначені у паспорті безпечності хімічної продукції або у інструкції з безпечного використання, під час поводження з хімічною продукцією та утримувати їх у належному стані;

2) нанести попереджувальне маркування на непромарковану тару, у якій зберігається небезпечна хімічна продукція;

3) використовувати попереджувальні знаки та маркування щодо небезпеки або потенційної небезпеки хімічної продукції у виробничих або інших приміщеннях, у яких зберігається або використовується хімічна продукція;

4) забезпечити дотримання особистої гігієни персоналом під час та після поводження з хімічною продукцією;

5) розробити заходи реагування на аварійні ситуації та засоби ліквідації хімічних інцидентів;

6) забезпечити інформування споживачів щодо безпечного поводження з хімічною продукцією та вжиття заходів щодо мінімізації загроз хімічній безпеці та контролю ризиків відповідно до наявних загроз.

3. Небезпечна хімічна продукція повинна супроводжуватися паспортом безпечності хімічної продукції.

4. Будь-яка хімічна продукція, яка не супроводжується паспортом безпечності хімічної продукції, повинна супроводжуватися інструкцією з безпечного використання.

5. Правила розробки паспорта безпечності хімічної продукції та його форма, а також вимоги до інструкції з безпечного використання визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 45. Перевезення та транспортування хімічної продукції

1. Перевезення та транспортування хімічної продукції здійснюється за умов, які забезпечують її безпечність для здоров'я населення та довкілля відповідно до законодавства, міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Перевезення небезпечної хімічної продукції здійснюється відповідно до законодавства України у сфері перевезення небезпечних вантажів залізничним, морським, річковим, автомобільним та авіаційним транспортом, міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

3. Перевезення небезпечної хімічної продукції, незалежно від того, чи вона класифікована як небезпечний вантаж чи ні, здійснюється за таких обов'язкових умов:

1) застосування спеціального електронного обладнання для здійснення контролю перевезення небезпечної хімічної продукції та відслідковування руху транспортних засобів;

2) супроводження паспортом безпечності хімічної продукції.

4. Транспортування небезпечної хімічної продукції трубопровідним транспортом здійснюється відповідно до законодавства України в галузі трубопровідного транспорту.

5. Суб'єкти господарювання трубопровідного транспорту забезпечуються паспортом безпечності хімічної продукції для продукції, транспортування якої вони здійснюють.

6. Очищення транспортних засобів та спеціальної тари, яка використовувалась під час перевезення хімічної продукції, відбувається у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

7. Транспортування хімічної продукції повинно виконуватись у вантажному відсіку транспортної одиниці, які не призначені та не використовуються для перевезення харчової продукції.

Стаття 46. Надання на ринку хімічної продукції

1. Хімічна продукція, яка надається на ринку України, повинна відповідати вимогам, установленим цим Законом та іншими нормативно-правовими актами.

2. Перед наданням хімічної продукції на ринку України виробники, імпортери, постачальники та інші суб'єкти господарювання повинні розробити заходи контролю ризиків під час її визначеного використання протягом всього життєвого циклу та надати цю інформацію споживачу хімічної продукції у вигляді паспорту безпечності хімічної продукції або інструкції з безпечного використання.

3. Обов'язковими умовами надання на ринку засобів захисту рослин (пестицидів) та дезінфекційних засобів (біоцидів) є:

1) державна реєстрація діючої речовини (діючих речовин) засобу захисту рослин або дезінфекційного засобу відповідно до статті 41 цього закону;

2) державна реєстрація засобу захисту рослин або дезінфекційного засобу (біоциду) відповідно до законодавства України;

3) забезпечення споживачів достатньою інформацією щодо безпечного використання продукції, включаючи надання паспорту безпечності хімічної продукції;

4) виконання інших вимог законодавства України, під сферу дії якого підпадають засоби захисту рослин або дезінфекційні засоби, або діяльність, яка пов'язана з ними.

Стаття 47. Управління відходами хімічної продукції

1. Управління відходами хімічної продукції здійснюється відповідно до законодавства України про відходи.

2. Класифікація відходів хімічної продукції здійснюється відповідно до Національного переліку відходів і Порядку класифікації відходів з урахуванням їх походження, складу, властивостей, концентрації та класифікації небезпеки хімічних речовин відповідно до статті 37 цього Закону.

Стаття 48. Обмеження використання хімічних речовин

1. Виробництво, використання або надання на ринку України хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, обмежуються шляхом встановлення:

1) заборон для окремих видів використання хімічних речовин або щодо надання їх на ринку України для окремих видів використання;

2) заборони імпорту продукції, яка містить хімічні речовини, які становить неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля;

3) встановлення відповідних лімітів концентрацій для хімічних речовин або груп хімічних речовин у складі хімічної продукції або виробів, або у складі іншої продукції, яка надається на ринку України.

4) встановлення інших умов використання хімічних речовин з метою контролю їх несприятливого впливу на здоров'я населення або довкілля.

2. Перелік хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, виробництво, використання або надання на ринку України яких обмежується, затверджується центральним органом виконавчої влади, що формує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

3. Включення до Переліку хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, виробництво, використання або надання на ринку України яких обмежується, здійснюється на підставі висновків, за результатами досліджень, отриманих уповноваженими органами у сфері управління хімічною безпекою.

4. Порядок встановлення обмежень виробництва, використання або надання на ринку України хімічної продукції, яка становить неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати,

та Порядок формування Переліку хімічних речовин, які становлять неприйнятні ризики для здоров'я населення або довкілля, які неможливо належним чином контролювати, виробництво, використання або надання на ринку України яких обмежується, визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 49. Захист хімічної продукції

1. З метою сприяння захисту життя громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства, майна, продукції, виробничих процесів та інформаційних систем, мінімізації ризику здійснення актів хімічного тероризму, суб'єкти господарювання, які виробляють, зберігають, здійснюють перевезення, транспортують або використовують хімічні речовини подвійного використання, забезпечують належний рівень захисту цих хімічних речовин або хімічної продукції, яка їх містить у значній концентрації, від несанкціонованого доступу, включаючи здійснення превентивних заходів потенційних терористичних нападів на виробничі об'єкти, засоби транспортування та місця зберігання хімічних речовин подвійного використання, та забезпечувати захист інформаційних систем від кібер-атак.

2. Забезпечення захисту хімічних речовин подвійного використання суб'єктами господарювання вважається належним, якщо суб'єкт господарювання виконує такі обов'язкові умови, але не обмежуючись ними:

1) впроваджує стратегію захисту виробничих об'єктів та складських приміщень, хімічної продукції та персоналу;

2) виконує вимоги відповідно до статті 33 цього Закону;

3) має достатню інформацію щодо відсутності зв'язків працівників, які мають доступ до хімічних речовин подвійного використання, або які можуть його отримати з огляду на посаду та функції, з терористичними організаціями;

4) проводить систематичні навчання персоналу з питань захисту хімічних речовин подвійного використання від несанкціонованого доступу та реагування на злочинні дії і акти хімічного тероризму;

5) зберігає документацію щодо результатів аналізу загроз та уразливості своїх цільових об'єктів, імовірності та наслідків несанкціонованого доступу до хімічних речовин подвійного використання та/або інформаційних систем, плану захисту цільових об'єктів, а також щодо заходів, які були здійснені.

3. Заходи щодо забезпечення захисту хімічних речовин подвійного використання від несанкціонованого доступу, які практично здійснюються, повинні відповідати відповідним планам захисту цільових об'єктів, ухвалених відповідно до статті 33 цього Закону.

Розділ VI Дозвільна система у сфері управління хімічною безпекою

Стаття 50. Дозвіл на використання особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку.

1. Суб'єкти господарювання, які виробляють або використовують особливо небезпечні хімічні речовини, які виводяться з ринку, отримують дозвіл на використання особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку.

2. Суб'єкти господарювання не мають права виробляти, надавати на ринку або використовувати особливо небезпечні хімічні речовини, які виводяться з ринку, без отримання дозволу за винятком наступних випадків:

1) види використання, для яких особливо небезпечна хімічна речовина надається на ринку, є виключеннями для отримання дозволу;

2) не настала дата виведення особливо небезпечної хімічної речовини з ринку;

3) дата виведення особливо небезпечної хімічної речовини з ринку вже настала, але суб'єктом господарювання була надана заявка на отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку за 18 місяців до настання вищезгаданої дати, проте дозвіл на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, ще не був наданий;

4) отриманий дозвіл на відповідне використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, попереднім або наступним учасником ланцюга постачання;

5) у разі використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, тільки у науково-технічних та дослідно-технологічних розробках;

6) у разі використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, у складі засобів захисту рослин (пестицидів), які підпадають під сферу дії законодавства про пестициди і агрохімікати;

7) у разі використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, у складі дезінфекційних засобів (біоцидів), які підпадають під сферу дії законодавства у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

8) у разі використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, у якості моторного палива або котельного палива, які підпадають під сферу дії законодавства щодо вимог до автомобільних бензинів, дизельного, суднових та котельних палив;

9) у разі використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, у складі суміші у концентрації меншій за 0,1% за масою;

3. Дозвіл на використання особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку, отримують суб'єкти господарювання у разі аргументованої необхідності продовження використання таких хімічних речовин ними та/або іншими суб'єктами господарювання протягом певного часу після початку їх виведення з ринку.

4. Видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, здійснюється відповідно до Закону України "Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності" з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

5. Порядок видачі (відмови у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, затверджується Кабінетом Міністрів України.

6. Критерії та процедура визначення особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку, ведення Переліку особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку визначаються Кабінетом Міністрів України.

7. Для отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, суб'єкт господарювання подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, заяву про отримання дозволу.

8. Подання суб'єктом господарювання заяви про отримання (переоформлення, анулювання) дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, здійснюється в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів, Інформаційну систему у сфері управління хімічною безпекою, а видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) цього дозволу здійснюється виключно в електронній формі.

9. Заяви на отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, надаються як для власного виду використання заявника, так і для видів використання, для яких заявник має намір надавати хімічну речовину на ринку, як для одного, так і одночасно для декількох видів використання.

10. Заяви на отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, надаються як для однієї хімічної речовини, так і для груп хімічних речовин.

11. До заяви про отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, додаються:

- 1) відомості про хімічну речовину:
  - а) назва хімічної речовини відповідно до номенклатури ІЮПАК;
  - б) інші назви хімічної речовини (тривіальні назви, торгові назви, аббревіатура);
  - в) реєстраційний номер, установлений Хімічною реферативною службою (номер CAS) (якщо існує);
  - г) інші ідентифікатори хімічної речовини (якщо існують);
  - г) хімічна і структурна формула хімічної речовини (включаючи позначення специфікації спрощеного представлення молекул в рядку введення, якщо існує);
  - д) інформація щодо оптичної активності та типового співвідношення (стерео) ізомерів хімічної речовини (якщо наявна та відповідна);
  - е) молекулярна маса або діапазон молекулярних мас хімічної речовини;
  - є) ступінь чистоти хімічної речовини (концентрація основного компонента або основних компонентів у відсотках);
  - є) ідентифікатори домішок, включаючи ізомери та побічні продукти;
  - з) концентрація основних домішок у відсотках;

и) ідентифікатори та концентрація у порядку зменшення (у мільйонних долях, або у відсотках) добавок (наприклад, стабілізуючі або інгібіторні реагенти).

2) відомості щодо визначених видів використання хімічної речовини як такої або у складі суміші, або певного виробу, для яких надається заява на отримання дозволу;

3) звіт про безпечність хімічної речовини, як результат проведеної оцінки безпечності хімічної речовини відповідно до статті 28 цього Закону, якщо він не був наданий за процедури державної реєстрації хімічної речовини відповідно до статті 41 цього Закону;

4) результати аналізу можливості заміщення особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, альтернативною, враховуючи технічну можливість та економічну доцільність, а також інформацію щодо науково-дослідницької діяльності заявника з цього питання;

5) план заміщення особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, якщо альтернативні хімічні речовини або технології були визначені під час аналізу можливості заміщення особливо небезпечної хімічної речовини альтернативною;

б) результати соціально-економічного аналізу наслідків відмови у наданні дозволу;

7) обґрунтування щодо можливості неврахування під час розгляду заяви певних ризиків для здоров'я населення та довкілля від:

а) викидів у атмосферне повітря, для яких був отриманий дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами викидів;

б) скидів у водні об'єкти, для яких був отриманий дозвіл на спеціальне водокористування.

12. У разі, якщо заява на отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, вже була надана до розгляду іншим суб'єктом господарювання, або такий дозвіл вже був наданий іншому суб'єкту господарювання, заявник на отримання дозволу для такого ж виду використання для ідентичної хімічної речовини або групи хімічних речовин може посилатися на відповідні документи, які були надані раніше іншим суб'єктом господарювання, якщо він офіційно дозволяє робити такі посилання заявнику.

13. Форми документів, що додаються до заяви на отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

14. Видача або надання відмови у видачі дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, здійснюється протягом не більше ніж 14 місяців з дня одержання уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою, заяви та документів, необхідних для його видачі.

15. За видачу дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, справляється плата.

16. Базовим нормативом плати за видачу дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, є розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб, що діє на день прийняття рішення про видачу такого дозволу.

17. Розмір плати розраховується з урахуванням коефіцієнтів:

- 1) терміну дії дозволу,
- 2) кількості видів використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку,
- 3) кількості особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку, вказаній у заяві про отримання такого дозволу,
- 4) обсягів використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку.

18. Для розрахунку розміру плати встановлюються такі значення коефіцієнтів:

- 1) Коефіцієнт терміну дії дозволу:
  - термін дії дозволу до 0,5 року - 1;
  - термін дії дозволу від 0,5 до 1 року - 2;
  - термін дії дозволу від 1 до 1,5 року - 3;
  - термін дії дозволу від 1,5 до 2 років - 5;
  - термін дії дозволу від 2 до 3 років - 7;
  - термін дії дозволу від 3 до 4 років - 10;
  - термін дії дозволу від 4 до 5 років - 20.
- 2) Коефіцієнт кількості видів використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку:
  - кількість видів використання 1 – 1;
  - кількість видів використання від 1 до 3 включно – 2;
  - кількість видів використання від 4 до 5 включно – 3;
  - кількість видів використання від 6 до 7 включно – 5;
  - кількість видів використання від 8 до 10 включно – 7;
  - кількість видів використання понад 10 – 10.
- 3) Коефіцієнт кількості особливо небезпечних хімічних речовин, які виводяться з ринку, вказаній у заяві на отримання дозволу:
  - кількість особливо небезпечних хімічних речовин 1 – 1;
  - кількість особливо небезпечних хімічних речовин від 1 до 3 включно – 2;
  - кількість особливо небезпечних хімічних речовин від 4 до 5 включно – 3;
  - кількість особливо небезпечних хімічних речовин від 6 до 7 включно – 5;
  - кількість особливо небезпечних хімічних речовин від 8 до 10 включно – 7;
  - кількість особливо небезпечних хімічних речовин понад 10 – 10.
- 4) Коефіцієнт обсягів використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку:
  - обсяги використання від 0,1 до 1 тонни включно – 1;
  - обсяги використання від 1 до 10 тонн включно – 2,5;

обсяги використання від 10 до 100 тонн включно – 5;

обсяги використання від 100 до 1000 включно – 25;

обсяги використання понад 1000 тонн – 50.

19. Розмір плати обчислюється шляхом множення базового нормативу плати на відповідні коефіцієнти.

20. Строк дії дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, не може перевищувати п'ять років.

21. Під час розгляду заяви про отримання (переоформлення) дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, здійснюється перевірка ефективності заходів контролю ризиків для здоров'я населення або довкілля під час використання хімічної речовини, зазначених у звіті про безпечність хімічної речовини заявника на отримання дозволу, з урахуванням даних щодо всіх викидів та можливостей вивільнення хімічної речовини, а також ризиків під час використання.

22. Перевірка ефективності заходів контролю ризиків не проводиться для:

1) хімічних речовин, для яких неможливо визначити похідні безпечні рівні впливу хімічної речовини на населення або показники прогнозованої концентрації, яка не спричиняє несприятливого ефекту, в процесі проведення оцінки безпечності хімічної речовини;

2) хімічних речовин, які визначені як стійкі, біоаккумулятивні і небезпечні для довкілля, або дуже стійкі та дуже біоаккумулятивні відповідно до критеріїв, встановлених Кабінетом Міністрів України;

3) хімічних речовин, які мають властивості ендокринних руйнівників або для яких існують достовірні наукові докази еквівалентного рівня небезпеки порівняно із небезпеками, зазначеними у цьому пункті.

23. Під час розгляду заяви про отримання (переоформлення) дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, здійснюється розгляд результатів аналізу можливості заміщення особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, альтернативною, плану заміщення особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, інформації щодо ризиків, пов'язаних із використанням альтернативних хімічних речовин або технологій, та будь-якої іншої важливої інформації щодо можливості зниження ризиків при використанні альтернативних хімічних речовин.

24. У разі, якщо заходи контролю ризиків визначаються як неефективні, або якщо можливість заміни особливо небезпечної хімічної речовини альтернативними хімічними речовинами або технологіями відсутня, додатково здійснюється розгляд доказів того, що соціально-економічна вигода від використання хімічної речовини переважає ризики для здоров'я населення або довкілля, та соціально-економічних наслідків у разі відмови у наданні дозволу;

25. Підставами для переоформлення до дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, є:

1) істотна зміна обставин щодо контролю ризиків для здоров'я населення або довкілля, або соціально-економічних наслідків;

2) отримання нової інформації щодо можливостей заміни особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, на альтернативну;

3) виникнення або визначення неконтрольованих ризиків від використання хімічної речовини для здоров'я населення або довкілля,

4) накладення нових обмежень або та заборон на виробництво, використання та надання на ринку відповідно до статті 48 цього Закону для особливо небезпечної речовини, яка виводиться з ринку, яким суперечить наданий дозвіл.

26. Переоформлення дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, здійснюється протягом не більше ніж 5 місяців.

27. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, є:

1) подання суб'єктом господарювання неповного пакета документів, необхідних для одержання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, згідно із встановленим цим Законом переліком;

2) виявлення в документах, поданих суб'єктом господарювання, недостовірних відомостей;

3) наявність накладених обмежень або заборон на виробництво, використання та надання на ринку відповідно до статті 48 цього Закону для особливо небезпечної речовини, яка виводиться з ринку, які протирічать отриманню дозволу.

28. Підставами для прийняття рішення про анулювання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, є:

1) встановлення факту надання в заяві на отримання дозволу на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

2) недотримання суб'єктом господарювання показників і умов дозволу.

3) накладення нових обмежень або та заборон на виробництво, використання та надання на ринку відповідно до статті 48 цього Закону для особливо небезпечної речовини, яка виводиться з ринку, яким суперечить наданий дозвіл.

4) істотна зміна обставин щодо контролю ризиків для здоров'я населення або довкілля, або соціально-економічних наслідків;

5) отримання нової інформації щодо можливостей заміни особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, на альтернативну;

6) виникнення або визначення неконтрольованих ризиків від використання хімічної речовини для здоров'я населення або довкілля.

29. Суб'єкти господарювання, які отримали дозвіл на використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, зобов'язані:

1) виконувати умови дозволу;

2) у разі настання підстав, визначених цим Законом, забезпечити переоформлення дозволу;

3) здійснювати заходи контролю ризиків для здоров'я населення або довкілля під час використання особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку;

4) надавати номер дозволу, умови дозволу та інформацію щодо заходів контролю ризиків наступним користувачам, якщо дозвіл був отриманий для їх визначеного виду використання;

5) розмістити номер дозволу на маркуванні особливо небезпечної хімічної речовини, яка виводиться з ринку, якщо вона надається на ринку;

6) протягом доби повідомляти дозвільний орган про порушення технологічної дисципліни, виникнення хімічного інциденту, аварії, надзвичайної ситуації, що може призвести до отруєння населення або забруднення довкілля.

30. Дозвільний орган отримує необхідні документи або інформацію без участі суб'єкта звернення на підставі поданих у заяві відомостей, у тому числі шляхом доступу до інформаційних систем або баз даних інших суб'єктів надання адміністративних послуг, суб'єктів господарювання, що належать до сфери їх управління, або через систему електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

Стаття 51. Дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини

1. Суб'єкти господарювання, які використовують альтернативні назви хімічних речовин у інформаційному супроводженні хімічної продукції, отримують дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини.

2. Суб'єкти господарювання не мають права зазначати альтернативні назви хімічних речовин у попереджувальному маркуванні або в паспорті безпечності хімічної продукції без отримання дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини.

3. Дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини отримують суб'єкти господарювання, які виробляють, імпортують або використовують хімічну продукцію, яка є сумішшю хімічних речовин, для певної хімічної речовини у складі такої суміші, а також якщо заявник на отримання дозволу може аргументовано довести, що розкриття ідентифікації цієї хімічної речовини порушує права його інтелектуальної власності та порушує комерційну таємницю.

4. Видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини здійснюється відповідно до Закону України "Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності" з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

5. Порядок видачі (відмови у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини затверджується Кабінетом Міністрів України.

6. Дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини, не надається для отруйних хімічних речовин, особливо небезпечних хімічних речовин, а також для їдких хімічних речовин.

7. Для отримання дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини суб'єкт господарювання подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, заяву про отримання дозволу.

8. Подання суб'єктом господарювання заяви про отримання (переоформлення, анулювання) дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини здійснюється в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів, інформаційну систему у сфері управління хімічною безпекою, а видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) цього дозволу здійснюється виключно в електронній формі.

9. До заяви про отримання дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини додаються:

1) відомості про хімічну продукцію (суміш), яка містить хімічну речовину, для якої подається заява на отримання дозволу:

а) торгова назва хімічної продукції;

б) класифікація безпеки хімічної продукції речовини відповідно до Узгодженої на глобальному рівні системи класифікації та маркування хімічної продукції(GHS);

2) відомості про хімічну речовину, для якої подається заява на отримання дозволу:

а) назва хімічної речовини відповідно до номенклатури ІЮПАК;

б) інші назви хімічної речовини (тривіальні назви, торгові назви, аббревіатура);

в) реєстраційний номер, установлений Хімічною реферативною службою (номер CAS) (якщо існує);

г) інші ідентифікатори хімічної речовини (якщо існують);

г) класифікація безпеки хімічної речовини відповідно до Узгодженої на глобальному рівні системи класифікації та маркування хімічної продукції (GHS);

д) концентрація хімічної речовини у складі хімічної продукції у відсотках.

е) альтернативна назва хімічної речовини, яку заявник бажає використовувати замість справжньої.

3) обґрунтування надання достатньої інформації споживачу для забезпечення необхідних заходів по охороні праці професійних робітників та/або здоров'я громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства без зазначення справжньої назви хімічної речовини;

4) обґрунтування порушення прав інтелектуальної власності та недоцільності розкриття комерційної таємниці заявника у разі розкриття ідентифікації хімічної речовини у попереджувальному маркуванні або в паспорті безпеки хімічної продукції.

10. Форми документів, що додаються до заяви на отримання дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини встановлюються Кабінетом Міністрів України.

11. За видачу дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини справляється плата у розмірі п'яти прожиткових мінімумів для працездатних осіб, що діє на день прийняття рішення про видачу такого дозволу.

12. Строк видачі дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини становить тридцять робочих днів з дня одержання уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері хімічної безпеки, заяви та документів, необхідних для його видачі.

13. Строк дії дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини є безстроковим.

14. Під час розгляду заяви про отримання (переоформлення) дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини здійснюється аналіз інформації у поданих заявником документах та перевірка того, чи хімічна речовина відповідає спеціально встановленим законодавством критеріям щодо рівня її небезпечності для видачі дозволу, а також наданих обґрунтувань.

15. Підставами для переоформлення дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини є:

1) зміна класифікації безпеки хімічної речовини, для якої був наданий дозвіл;

2) збільшення ризиків на практиці, або введення в оману споживачів внаслідок використання альтернативної назви хімічної речовини.

16. Переоформлення дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини здійснюється в строк у тридцять робочих днів.

17. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини є:

1) подання суб'єктом господарювання неповного пакета документів, необхідних для одержання дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини згідно із встановленим цим Законом переліком;

2) виявлення в документах, поданих суб'єктом господарювання, недостовірних відомостей;

3) подання заявки на отримання дозволу для отруйних хімічних речовин, особливо небезпечних хімічних речовин, а також для їдких хімічних речовин.

18. Підставами для прийняття рішення про анулювання дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини є:

1) зміна класифікації безпеки хімічної речовини, для якої був наданий дозвіл, що призвело до віднесення її до Переліку отруйних хімічних речовин, Переліку особливо небезпечних хімічних речовин, або у разі такої класифікації безпеки:

а) хімічна продукція, яка спричиняє ураження/подразнення шкіри, Категорія 1;

б) хімічна продукція, яка спричиняє серйозні пошкодження / подразнення очей, Категорія 1;

2) недотримання суб'єктом господарювання показників і умов дозволу.

3) виникнення або визначення неконтрольованих ризиків від використання хімічної речовини для здоров'я населення або довкілля.

19. Суб'єкти господарювання, які отримали дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини зобов'язані:

1) виконувати умови дозволу;

2) у разі настання підстав, визначених цим Законом, забезпечити переоформлення дозволу.

20. Дозвільний орган має право запропонувати альтернативну хімічну назву хімічної речовини під час переоформлення до дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини або під час розгляду заяви на отримання такого дозволу у разі заперечень щодо альтернативної назви, яку запропонував заявник.

21. Дозвільний орган отримує необхідні документи або інформацію без участі суб'єкта звернення на підставі поданих у заяві відомостей, у тому числі шляхом доступу до інформаційних систем або баз даних інших суб'єктів надання адміністративних послуг, суб'єктів господарювання, що належать до сфери їх управління, або через систему електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

Стаття 52. Дозвіл на використання отруйних хімічних речовин

1. Суб'єкти господарювання, які виробляють або використовують отруйні хімічні речовини, отримують дозвіл на використання отруйної хімічної речовини.

2. Дозвіл видається для кожної отруйної речовини із зазначенням виду (видів) її використання.

3. Суб'єкти господарювання не мають права виробляти, надавати на ринку або використовувати отруйні хімічні речовини без отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини.

4. Видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання отруйної хімічної речовини здійснюється відповідно до Закону України "Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності" з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

5. Порядок видачі (відмови у видачі, переоформлення, анулювання) дозволу на використання отруйної хімічної речовини затверджується Кабінетом Міністрів України.

6. Для отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини суб'єкт господарювання подає до уповноваженого центрального органу виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою заяву про отримання дозволу.

7. Подання суб'єктом господарювання заяви про отримання (переоформлення, анулювання) дозволу на використання отруйної хімічної речовини здійснюється в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні

системи державних органів, інформаційну систему у сфері управління хімічною безпекою, а видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) цього дозволу здійснюється виключно в електронній формі.

8. Заяви на отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини надаються тільки для власного виду використання заявника, включаючи виробництво.

9. Заяви на отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини, надаються як для однієї хімічної речовини, так і для груп хімічних речовин.

10. До заяви про отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини додаються:

1) відомості про хімічну речовину:

а) назва хімічної речовини відповідно до номенклатури ІЮПАК;

б) інші назви хімічної речовини (тривіальні назви, торгові назви, аббревіатура);

в) реєстраційний номер, установлений Хімічною реферативною службою (номер CAS) (якщо існує);

г) інші ідентифікатори хімічної речовини (якщо існують);

г) хімічна і структурна формула хімічної речовини (включаючи позначення специфікації спрощеного представлення молекул в рядку введення, якщо існує);

д) інформація щодо оптичної активності та типового співвідношення (стерео) ізомерів хімічної речовини (якщо наявна та відповідна);

е) молекулярна маса або діапазон молекулярних мас хімічної речовини;

е) ступінь чистоти хімічної речовини (концентрація основного компонента або основних компонентів у відсотках);

е) ідентифікатори домішок, включаючи ізомери та побічні продукти;

з) концентрація основних домішок у відсотках;

и) ідентифікатори та концентрація у порядку зменшення (у мільйонних долях, або у відсотках) добавок (наприклад, стабілізуючі або інгібіторні реагенти).

2) відомості щодо визначених видів використання хімічної речовини як такої або у складі суміші, або певного виробу, для яких надається заява на отримання дозволу;

3) звіт про безпечність хімічної речовини, як результат проведеної оцінки безпечності хімічної речовини відповідно до статті 28 цього Закону, якщо він не був наданий за процедури державної реєстрації хімічної речовини відповідно до статті 41 цього Закону;

4) відомості про наявність матеріально-технічної бази для безпечного виробництва або використання отруйної хімічної речовини та здійснення необхідних заходів контролю ризиків.

11. У разі, якщо заява на отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини вже була надана до розгляду іншим суб'єктом господарювання, або такий дозвіл вже був наданий іншому суб'єкту господарювання, заявник на отримання дозволу для такого ж виду використання для ідентичної хімічної речовини або групи хімічних речовин може посилатися

на відповідні документи, які були надані раніше іншим суб'єктом господарювання, якщо він офіційно дозволяє робити такі посилання заявнику.

12. Форми документів, що додаються до заяви на отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини встановлюються Кабінетом Міністрів України.

13. Видача або надання відмови у видачі дозволу на використання отруйної хімічної речовини здійснюється протягом не більше ніж 30 календарних днів з дня одержання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, заяви та документів, необхідних для його видачі.

14. За видачу дозволу на використання отруйної хімічної речовини справляється плата.

15. Базовим нормативом плати за видачу дозволу на використання отруйної хімічної речовини є розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб, що діє на день прийняття рішення про видачу такого дозволу.

16. Розмір плати розраховується з урахуванням коефіцієнтів:

- 1) кількості отруйних хімічних речовин;
- 2) обсягів використання отруйних хімічних речовин;
- 3) кількості видів використання отруйних хімічних речовин.

17. Для розрахунку розміру плати встановлюються такі значення коефіцієнтів:

1) Коефіцієнт кількості отруйних речовин:

- кількість отруйних речовин 1 – 1;
- кількість отруйних речовин від 1 до 3 включно - 1,5;
- кількість отруйних речовин від 4 до 5 включно – 2;
- кількість отруйних речовин від 6 до 10 включно - 2,5;
- кількість отруйних речовин понад 10 – 3.

2) Коефіцієнт обсягів використання отруйних речовин:

- обсяг отруйних речовин до 1 тонни – 1;
- обсяг отруйних речовин від 1 до 10 тонн включно – 2;
- обсяг отруйних речовин від 11 до 40 тонн включно – 3;
- обсяг отруйних речовин від 41 до 100 тонн включно – 4;
- обсяг отруйних речовин понад 100 тонн – 5.

3) Коефіцієнт кількості видів використання отруйної речовини:

- кількість видів використання отруйної речовини 1 – 1;
- кількість видів використання отруйної речовини від 1 до 3 включно – 2;
- кількість видів використання отруйної речовини понад 3 – 3.

18. Розмір плати обчислюється шляхом множення базового нормативу плати на відповідні коефіцієнти.

19. Строк дії дозволу на використання отруйної хімічної речовини становить три роки.

20. Під час розгляду заяви про отримання (переоформлення) дозволу на використання отруйної хімічної речовини здійснюється перевірка матеріально-технічної бази.

21. Перевірка здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, або за його зверненням територіальними органами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

22. Перевірка здійснюється за місцем провадження діяльності протягом п'ятнадцяти робочих днів з дня отримання заяви.

23. Суб'єкт господарювання, який подав заяву про видачу (переоформлення) дозволу на використання отруйної хімічної речовини зобов'язаний забезпечити доступ уповноваженим особам до об'єкту.

24. За результатами перевірки складається акт у двох примірниках, які підписуються заявником та посадовою особою органу виконавчої влади, що здійснював перевірку.

25. Матеріально-технічна база для отримання дозволу на використання отруйної хімічної речовини повинна підтверджувати можливість здійснення суб'єктом господарювання необхідних заходів контролю ризиків, за яких несприятливий вплив отруйних хімічних речовин на здоров'я населення та довкілля буде зведений до мінімуму або відсутній.

26. Підставами для переоформлення дозволу на використання альтернативної назви хімічної речовини є:

1) виникнення або визначення неконтрольованих ризиків від використання хімічної речовини для здоров'я населення або довкілля;

2) модернізація або зміна матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання.

27. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі дозволу на використання отруйної хімічної речовини є:

1) подання суб'єктом господарювання неповного пакета документів, необхідних для одержання дозволу на використання отруйної хімічної речовини, згідно із встановленим цим Законом переліком;

2) виявлення в документах, поданих суб'єктом господарювання, недостовірних відомостей;

3) недостатність матеріально-технічної бази заявника для здійснення відповідних заходів контролю ризиків.

28. Підставами для прийняття рішення про анулювання дозволу на використання отруйної хімічної речовини є:

1) встановлення факту надання в заяві про видачу дозволу на використання отруйної хімічної речовини та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

2) недотримання показників і умов дозволу;

29. Суб'єкти господарювання, які отримали дозвіл на використання отруйної хімічної речовини зобов'язані:

- 1) виконувати умови дозволу;
- 2) у разі настання підстав, визначених цим Законом, забезпечити переоформлення дозволу;
- 3) здійснювати заходи контролю ризиків для здоров'я населення або довкілля під час виробництва або використання отруйної хімічної речовини;
- 4) протягом доби повідомляти дозвільний орган про порушення технологічної дисципліни, виникнення хімічного інциденту, аварії, надзвичайної ситуації, що може призвести до отруєння населення або забруднення довкілля.

30. Дозвільний орган отримує необхідні документи або інформацію без участі суб'єкта звернення на підставі поданих у заяві відомостей, у тому числі шляхом доступу до інформаційних систем або баз даних інших суб'єктів надання адміністративних послуг, суб'єктів господарювання, що належать до сфери їх управління, або через систему електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

Розділ VII. Плани і програми у сфері управління хімічною безпекою

Стаття 53. Плани управління хімічною безпекою

1. Плани управління хімічною безпекою розробляються на національному, регіональному рівні, а також на рівні суб'єктів господарювання.

2. Національний та регіональні плани управління хімічною безпекою, а також плани управління хімічною безпекою суб'єктів господарювання розробляються на основі даних, отриманих в результаті статистичних спостережень, адміністративних даних центральних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, даних обліку та звітності суб'єктів господарювання, установ, організацій, а також даних Інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою.

3. Національний та регіональні плани управління хімічною безпекою оприлюднюються на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізацію державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

Стаття 54. Національний план управління хімічною безпекою

1. Національний план управління хімічною безпекою розробляється з метою визначення конкретних суспільно-політичних, інституційних, організаційно-технічних, регуляторних, технологічних заходів, спрямованих на реалізацію державної політики у сфері управління хімічною безпекою, визначення відповідальних виконавців і строків здійснення заходів, джерел і обсягів фінансового забезпечення, засобів контролю за станом здійснення заходів та процедур моніторингу результатів їх впровадження на практиці.

2. Національний план управління хімічною безпекою розробляється уповноваженими центральними органами виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою та затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Національний план управління хімічною безпекою розробляється на період 10 років.

4. Основними розділами Національного плану управління хімічною безпекою є:

- 1) Результати моніторингу загроз хімічної безпеки
- 2) Заходи щодо забезпечення охорони праці та здоров'я населення від несприятливого впливу хімічної продукції;
- 3) Заходи щодо забезпечення охорони довкілля від несприятливого впливу хімічної продукції;
- 4) Заходи щодо забезпечення безпеки перевезення хімічної продукції;
- 5) Заходи щодо підвищення рівня готовності до надзвичайних ситуацій внаслідок хімічних інцидентів, та ліквідації наслідків;
- 6) Заходи щодо запобігання актам хімічного тероризму із застосуванням хімічної зброї або небезпечних хімічних речовин;
- 7) Заходи щодо виконання Україною вимог міжнародних договорів у сфері управління хімічною безпекою.

5. Національний план управління хімічною безпекою є основою для розроблення регіональних планів управління хімічною безпекою.

6. Оцінка ефективності впровадження Національного плану управління хімічною безпекою проводиться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, кожні два роки.

7. Результати оцінки ефективності виконання Національного плану управління хімічною безпекою оприлюднюються на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

8. Участь громадськості у підготовці Національного плану управління хімічною безпекою та хімічними речовинами здійснюється відповідно до законодавства України.

Стаття 55. Регіональні плани хімічної безпеки

1. Регіональні плани управління хімічною безпекою розробляються для кожної адміністративно-територіальної одиниці протягом року після дати затвердження та оприлюднення Національного плану управління хімічною безпекою.

2. Порядок розроблення та затвердження регіональних планів управління хімічною безпекою затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

3. Регіональні плани управління хімічною безпекою розробляються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською і Севастопольською міськими державними адміністраціями та погоджуються уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою.

4. Регіональні плани управління хімічною безпекою розробляються на період у 10 років та підлягають перегляду кожні 4 роки з дати набрання чинності.

5. Регіональні плани управління хімічною безпекою оновлюються протягом шести місяців після внесення змін до Національного плану управління хімічною безпекою.

6. Цільові показники, встановлені Національним планом управління хімічною безпекою, є обов'язковими для використання у регіональних планах управління хімічною безпекою і можуть бути скориговані лише на підставі достатніх обґрунтувань.

7. Затверджені регіональні плани управління хімічною безпекою є обов'язковою умовою для фінансування з державного і обласного бюджетів заходів щодо мінімізації загроз хімічної безпеки та контролю ризиків на території відповідної області.

8. Оцінка ефективності впровадження регіональних планів управління хімічною безпекою здійснюється Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською і Севастопольською міськими державними адміністраціями кожні два роки з дати затвердження.

9. Результати оцінки виконання регіональних планів управління хімічною безпекою оприлюднюються на веб-сайті органу, яким здійснена така оцінка.

10. Участь громадськості у підготовці регіональних планів управління хімічною безпекою здійснюється відповідно до законодавства України.

Стаття 56. Плани управління хімічною безпекою суб'єктів господарювання

1. Суб'єкти господарювання, які виробляють або використовують хімічну продукцію розробляють плани управління хімічною безпекою для кожного виробничого майданчику, або іншого місця здійснення господарської діяльності на кожен наступний рік.

2. Порядок розроблення та затвердження планів управління хімічною безпекою суб'єктів господарювання, затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

3. Плани управління хімічною безпекою суб'єктів господарювання повинні відповідати регіональному плану управління хімічною безпекою.

Стаття 57. Державна цільова програма підвищення рівня хімічної безпеки

1. Державна цільова програма підвищення рівня хімічної безпеки розробляється на період 10 років уповноваженими центральними органами виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою та затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Державна цільова програма підвищення рівня хімічної безпеки містить:

1) визначення мети програми;

2) обґрунтування шляхів і засобів підвищення рівня хімічної безпеки, необхідності фінансування;

3) перелік заходів і завдань щодо підвищення рівня хімічної безпеки з визначенням виконавців, строків виконання, обсягів та джерел фінансування;

4) розрахунок очікуваних результатів виконання програми та її ефективності;

5) розрахунок обсягів та визначення джерел фінансування програми, у тому числі за рахунок коштів Державного бюджету України.

3. Оцінка ефективності впровадження Державної цільової програми програма підвищення рівня хімічної безпеки проводиться центральним органом виконавчої влади, що здійснює реалізацію державної політики у сфері управління відходами, кожні два роки на основі показників оцінки досягнення цілей та здійснення заходів.

4. Оцінка ефективності впровадження Державної цільової програми підвищення рівня хімічної безпеки оприлюднюється на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

5. Участь громадськості у підготовці Державної цільової програми підвищення рівня хімічної безпеки здійснюється відповідно до Закону.

Розділ VIII. Фінансово-економічні інструменти у сфері управління хімічною безпекою

Стаття 58. Фінансування заходів у сфері управління хімічною безпекою

1. Фінансування заходів у сфері управління хімічною безпекою та хімічними речовинами здійснюється за рахунок державного бюджету та коштів суб'єктів господарювання.

2. Для фінансування заходів у сфері управління хімічною безпекою та хімічними речовинами можуть залучатися кошти місцевих бюджетів, державних цільових фондів, благодійних фондів, добровільні внески суб'єктів господарювання, громадян України та їх об'єднань, а також інші джерела, незаборонені законом.

Стаття 59. Економічні інструменти фінансування заходів у сфері управління хімічною безпекою

1. Для забезпечення заходів управління хімічною безпекою та хімічними речовинами впроваджуються такі економічні інструменти:

1) надання фіскальних і кредитних пільг для фінансової підтримки проведення наукових досліджень та впровадження інноваційних технологій у сфері управління хімічною безпекою;

2) пільгове кредитування і субсидування проектів, спрямованих на забезпечення хімічної безпеки,

3) субвенції на впровадження найкращих доступних технологій і методів управління та придбання природоохоронного устаткування;

4) прискорені строки амортизації природоохоронного устаткування.

2. Законом України можуть встановлюватися й інші економічні інструменти для управління хімічною безпекою та хімічними речовинами.

Стаття 60. Страхові відносини у сфері управління хімічною безпекою

1. В Україні здійснюється обов'язкове та добровільне страхування відповідальності суб'єктів господарювання у сфері управління хімічною безпекою у встановленому законодавством порядку.

2. Страхування є обов'язковою умовою для отримання дозволів на використання особливо небезпечних хімічних речовин які виводяться з ринку, дозволів на використання отруйних хімічних речовин.

3. Господарська діяльність у сфері виробництва та використання небезпечної хімічної продукції підлягає обов'язковому страхуванню, умови та порядок якого визначаються законодавством.

Розділ ІХ. Освіта, наукові дослідження та інформаційне забезпечення у сфері управління хімічною безпекою

Стаття 61. Освіта та підготовка фахівців у сфері управління хімічною безпекою

1. Підвищення культури хімічної безпеки суспільства і професійна підготовка спеціалістів забезпечуються загальною обов'язковою комплексною освітою та вихованням у сфері управління хімічною безпекою, в тому числі в дошкільних дитячих закладах, в системі загальної середньої, професійної та вищої освіти, підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів.

2. Знання з питань управління хімічною безпекою та хімічною продукцією є обов'язковою кваліфікаційною вимогою для всіх посадових осіб, діяльність яких пов'язана з виробництвом, використанням, перевезенням або утилізацією хімічної продукції, а також із діяльністю державних органів у сфері управління хімічною безпекою.

3. Вищі та професійні навчальні заклади здійснюють підготовку спеціалістів у сфері управління хімічною безпекою з урахуванням суспільних потреб.

Стаття 62. Наукові дослідження у сфері управління хімічною безпекою

1. В Україні проводяться систематичні комплексні наукові дослідження з питань управління хімічною безпекою та хімічною продукцією з метою розроблення наукових основ їх застосування та забезпечення хімічної безпеки.

2. Координацію та узагальнення результатів цих досліджень здійснюють Національна академія наук України та центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою.

Стаття 63. Безпечність використання хімічної продукції у освітній та науковій діяльності

1. Безпечність використання хімічної продукції у освітній та науковій діяльності забезпечується шляхом:

1) дотримання встановлених правил та нормативів;

2) інформування наукового та педагогічного персоналу, а також учнів про ризики використання та небезпечні властивості хімічних речовин та іншої хімічної продукції, яку вони використовують у освітній або науковій діяльності;

3) забезпечення належного обладнання та устаткування освітніх, наукових та дослідницьких установ та лабораторій;

4) встановлення відповідальності за недотримання встановлених вимог безпечного використання хімічної продукції, охорони праці та охорони довкілля під час здійснення освітньої або наукової діяльності.

Стаття 64. Інформаційне забезпечення у сфері управління хімічною безпекою

1. Інформаційне забезпечення у сфері управління хімічною безпекою уповноважених центральних органів виконавчої влади у сфері управління хімічною безпекою, суб'єктів господарювання та громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства здійснюється шляхом використання Інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою, яка запроваджується відповідно до статті 31 цього Закону.

2. Додатково забезпечення необхідною інформацією щодо інновацій у сфері управління хімічною безпекою державних освітніх та наукових установ здійснюється шляхом надання їм безкоштовного доступу до відповідних достовірних іноземних інформаційних ресурсів у електронному вигляді.

3. Порядок ведення Переліку достовірних інформаційних ресурсів у сфері управління хімічною безпекою визначається Кабінетом Міністрів України.

4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, додатково забезпечує громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства необхідною інформацією щодо хімічних речовин, які надаються на ринку, та інструкціями користування інформаційної системи у сфері управління хімічною безпекою у зрозумілій словесній формі для широкого загалу у електронному вигляді.

5. Суб'єкти господарювання забезпечують наступних користувачів хімічної продукції та споживачів широкого загалу інформацією щодо ступеня небезпечності хімічної продукції та заходів контролю ризиків, які необхідно здійснити для забезпечення безпечного використання хімічної продукції шляхом надання паспорту безпечності хімічної продукції або інструкції з безпечного використання в залежності від ступеня небезпеки хімічної продукції.

Стаття 65. Доступ громадськості до інформації у сфері управління хімічною безпекою

Громадяни України, а також іноземці та особи без громадянства та їх об'єднання забезпечуються відкритим доступом у електронному вигляді до інформації, яка міститься у інформаційній системі у сфері управління хімічною безпекою, та яка не є інформацією з обмеженим доступом, відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації".

Розділ Х. Відповідальність за порушення законодавства у сфері управління хімічною безпекою

Стаття 66. Порушення у сфері управління хімічною безпекою

1. Особи, винні в порушенні законодавства про хімічну безпеку, несуть дисциплінарну, адміністративну, цивільну чи кримінальну відповідальність за:

1) порушення вимог законодавства у сфері управління хімічною безпекою, що призвело або може призвести до забруднення довкілля, прямого чи опосередкованого шкідливого впливу на здоров'я населення та економічних збитків;

2) виробництво хімічних речовин або їх використання, які не пройшли процедуру державної реєстрації та наявності дозвільних документів, передбачених цим Законом;

3) передачу хімічних речовин з порушенням установлених правил на зберігання чи для використання суб'єктів господарювання, що не мають відповідного дозволу, як передбачено цим Законом;

4) порушення порядку імпорту, експорту та транзиту через її територію хімічних речовин та іншої хімічної продукції;

5) невиконання розпоряджень та приписів органів, що здійснюють державний контроль та нагляд у сфері управління хімічною безпекою;

6) приховування або відмова від надання повної та достовірної інформації щодо виробництва небезпечних хімічних речовин, їх використання та зберігання, в тому числі щодо аварійних скидів та викидів;

7) невиконання вимог щодо попередження аварій та ліквідації їх наслідків, які сталися при виробництві або використанні хімічної продукції, а також приховування інформації про хімічні інциденти;

8) приховування від населення або фальсифікацію інформації про екологічний стан території, відведеної для виробництва хімічної продукції;

2. Законами України може бути встановлено відповідальність і за інші правопорушення законодавства щодо поводження з хімічними речовинами.

Стаття 67. Відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок порушення законодавства у сфері управління хімічною безпекою

1. Шкода, заподіяна внаслідок порушення законодавства про управління хімічною безпекою та хімічною продукцією, підлягає компенсації в повному обсязі.

2. Суб'єкти господарювання та громадяни України, а також іноземні юридичні і фізичні особи та особи без громадянства зобов'язані відшкодувати збитки, заподіяні ними внаслідок порушення законодавства у сфері управління хімічною безпекою, в порядку і розмірах встановлених законодавством України.

3. Суб'єкти господарювання та громадяни України, а також іноземні юридичні і фізичні особи та особи без громадянства зобов'язані ліквідувати негативні наслідки, заподіяні навколишньому природному середовищу за власний рахунок.

Стаття 68. Вирішення спорів у сфері управління хімічною безпекою

Спори, що виникають у сфері управління хімічною безпекою, під час виробництва, використання, зберігання чи перевезення хімічної продукції, вирішуються судом у встановленому законодавством порядку.

Розділ XI. Міжнародне співробітництво у сфері управління хімічною безпекою

Стаття 69. Участь України у міжнародному співробітництві у сфері управління хімічною безпекою.

1. Україна бере участь в міжнародному співробітництві у сфері управління відходами відповідно до норм міжнародного права.

2. Міжнародне співробітництво України у сфері управління хімічною безпекою здійснюється шляхом укладання міжнародних договорів, участі в міжнародних програмах і проектах, у процесах міждержавного обміну інформацією, досвідом роботи та найкращими практиками у цілях забезпечення належного управління хімічною безпекою та хімічними речовинами.

3. У разі коли міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлені інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 70. Виконання зобов'язань, що впливають із членства України в Базельській конвенції про контроль за транскордонним перевезенням небезпечних відходів та їх видаленням

1. Для забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України, що впливають із її членства в Базельській конвенції про контроль за транскордонним перевезенням небезпечних відходів та їх видаленням, компетентний орган здійснює контроль за такою діяльністю шляхом видачі письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів та висновку на транскордонне перевезення відходів.

2. Компетентний орган виконавчої влади забезпечує інформування та обмін інформацією у порядку, визначеному Базельською конвенцією про контроль за транскордонним перевезенням небезпечних відходів та їх видаленням.

3. Компетентний орган виконує інші функції відповідно до зобов'язань України, що впливають з її членства у Базельській конвенції про контроль за транскордонним перевезенням небезпечних відходів та їх видаленням.

Стаття 71. Порядок регулювання транскордонного перевезення відходів

1. Транскордонне перевезення небезпечних відходів здійснюється на підставі письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів.

2. Письмова згода (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів надається до запланованої дати їх першого перевезення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, безоплатно, протягом 60 днів.

3. Подання суб'єктом господарювання заяви про отримання (переоформлення, анулювання) письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів здійснюється в письмовій формі на паперових носіях та/або в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування, інформаційну систему управління відходами.

4. До заяви про отримання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів додаються:

1) для експорту небезпечних відходів:

а) необхідна кількість заповнених бланків повідомлення (примірники, призначені для компетентних органів держав імпорту і транзиту, заповнюються мовою, прийнятною для цих держав);

б) підтвердження наявності дозволу на здійснення операцій з управління відходами щодо відходів, запропонованих для експорту;

в) відомості про походження, назви та коди і склад відходів згідно Національного переліку відходів, результати лабораторних досліджень визначення складу та властивостей відходів;

г) відомості про особу, що відповідає за управління відходами (опис способу управління, потужність і місцезнаходження об'єкта управління відходами);

г) нотаріально засвідчена копія контракту між експортером та особою, що відповідає за управління відходами, в якому зазначено методи екологічно обґрунтованого управління відходами і який повинен містити такі відомості:

д) зобов'язання сторін щодо відповідальності за будь-які несприятливі наслідки в результаті подання неправильних відомостей, неправильного управління відходами, аварій або інших непередбачуваних подій, у тому числі за здійснення альтернативних заходів з управління відходами в екологічно обґрунтований спосіб або реімпорту відходів у разі неможливості виконання умов контракту;

е) зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження отримання відходів протягом трьох робочих днів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

є) зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження закінчення операцій з управління відходами протягом 180 днів після отримання відходів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

ж) опис шляху перевезення відходів;

з) відомості про страхування відповідальності експортера щодо відшкодування шкоди, якої може бути заподіяно здоров'ю населення, власності та навколишньому природному середовищу під час транскордонного перевезення небезпечних відходів.

2) для імпорту небезпечних відходів:

а) оригінал повідомлення держави експорту (якщо транскордонне перевезення відходів, що імпортуються, не підлягає такому контролю в державі експорту, зобов'язання повідомника бере на себе особа, що відповідає за управління відходами);

б) підтвердження наявності в імпортера та в особи, що відповідає за управління відходами, дозволу на здійснення операцій з управління відходами щодо управління небезпечними відходами, запропонованими для імпорту;

в) нотаріально засвідчена копія контракту, який має містити такі відомості:

г) зобов'язання сторін щодо відповідальності за будь-які несприятливі наслідки в результаті подання неправильних відомостей, неправильного управління відходами, аварій або інших непередбачуваних подій, у тому числі за здійснення альтернативних заходів з управління відходами в екологічно обґрунтований спосіб або реекспорту відходів у разі неможливості виконання умов контракту;

г) зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження отримання відходів протягом трьох робочих днів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

д) зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження закінчення операцій з управління відходами протягом 180 днів після отримання відходів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

ж) відомості про походження і склад відходів, протокол аналізу;

з) опис способу управління відходами;

и) потужність і місцезнаходження об'єкта управління відходами;

і) висновки державної санітарно-гігієнічної експертизи на відходи, що імпортуються з метою рециклінгу і на продукцію, що одержуватиметься в результаті відновлення, у разі коли відходи імпортуються з метою відновлення;

ї) заява компетентного органу держави експорту про те, що держава не має технічних можливостей і необхідних потужностей для управління такими відходами в екологічно обґрунтований спосіб;

к) відомості про забезпеченість страхуванням відповідальності експортера та особи, що відповідає за управління відходами, щодо відшкодування шкоди, якої може бути заподіяно здоров'ю населення, власності і навколишньому природному середовищу під час транскордонного перевезення та управління небезпечними відходами;

л) опис шляху перевезення відходів;

3) для транзиту небезпечних відходів:

а) письмове повідомлення українською або англійською мовою про транскордонне перевезення небезпечних відходів через територію України, яке має містити відомості про відходи, їх походження, склад і обсяг, початковий і кінцевий пункти перевезення відходів, можливі дати транзиту та опис шляху перевезення відходів через територію України;

б) документи, які підтверджують, що держава імпорту прийме небезпечні відходи, а експортер, перевізник та особа, відповідальна за управління відходами, уповноважені здійснювати операції, пов'язані з транскордонним перевезенням та управлінням небезпечними відходами;

в) гарантії повної компенсації будь-яких збитків, які можуть бути завдані навколишньому природному середовищу та здоров'ю населення під час перевезення відходів через територію України.

5. Підставами для прийняття рішення про відмову у наданні письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів є:

1) недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі письмової згоди (повідомлення);

2) подання документів, необхідних для видачі письмової згоди (повідомлення), не в повному обсязі та/або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам;

3) непогодження матеріалів про транскордонне перевезення небезпечних відходів іншими уповноваженими органами виконавчої влади;

4) відсутність фінансових гарантій за завдану шкоду під час здійснення транскордонного перевезення відходів через територію України.

6. Строк дії письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів становить один рік.

7. Підставами для прийняття рішення про анулювання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів, крім випадків, передбачених Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», є:

1) встановлення факту надання в заяві про видачу письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

2) порушення умов письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів;

3) провадження суб'єктом господарювання видів господарської діяльності, на які отримано письмову згоду (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів, із порушенням вимог законодавства, щодо яких надавався припис про їх усунення.

8. Підставами для переоформлення письмової згоди (повідомлення) є:

1) зміна технологічних процесів об'єкта управління небезпечними відходами;

2) зміна опису шляху транспортування;

3) зміна перевізника небезпечних відходів;

4) зміна утворювача відходів;

5) зміна виду перевезення.

9. Переоформлення письмової згоди (повідомлення) здійснюється безоплатно протягом 30 днів за заявою, до якої додається письмова згода (повідомлення), яка підлягає переоформленню, та документи для отримання

письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів за переліком, встановленим цим Законом.

10. Підставами для прийняття рішення про відмову у переоформленні письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів є:

1) недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі письмової згоди (повідомлення);

2) подання документів, необхідних для видачі письмової згоди (повідомлення), не в повному обсязі та/або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам;

3) непогодження матеріалів про транскордонне перевезення небезпечних відходів іншими уповноваженими органами виконавчої влади;

4) відсутність фінансових гарантій за завдану шкоду під час здійснення транскордонного перевезення відходів через територію України.

11. Наявність в Україні потужностей для відновлення небезпечних відходів не може бути перешкодою для прийняття рішення про експорт небезпечних відходів з метою їх видалення.

12. Наявність в Україні потужностей для видалення небезпечних відходів не може бути перешкодою для прийняття рішення про експорт небезпечних відходів з метою їх відновлення.

13. Транскордонні перевезення відходів, які не містять матеріалів у кількості, здатній виявляти небезпечні властивості, здійснюються на підставі висновку на транскордонне перевезення відходів.

14. Для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів суб'єкт господарювання подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, заяву про видачу висновку на транскордонне перевезення відходів.

15. Подання суб'єктом господарювання заяви про видачу (переоформлення, анулювання) висновку на транскордонне перевезення відходів здійснюється в письмовій формі на паперових носіях та/або в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування, інформаційну систему управління відходами.

16. До заяви про видачу висновку на транскордонне перевезення відходів додаються:

1) копія зовнішньоекономічного договору або контракту про транскордонне перевезення відходів;

2) відомості про походження і склад відходів, які є об'єктом транскордонного перевезення;

3) висновок Торгово-промислової палати України або рішення центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері державної митної справи, або суб'єкта господарювання, що має дозвіл на здійснення митної брокерської діяльності про видачу коду згідно із УКТЗЕД для ідентифікації відходів.

17. У випадку імпорту відходів до заяви додатково додаються:

1) відомості, за підписом отримувача відходів про особу, що відповідає за управління відходами, місцезнаходження об'єкта управління відходами, код запланованої операції з відновлення відходів;

2) протокол аналізу що підтверджує відсутність властивостей, які роблять відходи небезпечними.

18. Строк дії висновку на транскордонне перевезення відходів становить один рік.

19. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі висновку на транскордонне перевезення відходів є:

1) недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів;

2) подання документів, необхідних для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів, не в повному обсязі або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам.

20. Видача або надання відмови у видачі висновку на транскордонне перевезення відходів здійснюється безоплатно протягом 10 календарних днів з дня одержання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, заяви та документів, необхідних для його видачі.

21. Підставами для прийняття рішення про анулювання висновку на транскордонне перевезення відходів, крім випадків, передбачених Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», є:

1) встановлення факту надання в заяві про видачу висновку на транскордонне перевезення відходів та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

2) провадження суб'єктом господарювання видів господарської діяльності, на які отримано висновок на транскордонне перевезення відходів, із порушенням вимог законодавства, щодо яких надавався припис про їх усунення.

22. Підставами для переоформлення висновку на транскордонне перевезення відходів є зміна зазначених у висновку обсягів відходів.

23. Переоформлення висновку на транскордонне перевезення відходів здійснюється безоплатно протягом 10 днів за заявою, до якої додається висновок на транскордонне перевезення відходів, який підлягає переоформленню, та документи за переліком для отримання висновку на транскордонне перевезення.

24. Підставами для прийняття рішення про відмову у переоформленні висновку на транскордонне перевезення відходів є:

1) недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів;

2) подання документів, необхідних для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів, не в повному обсязі або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам.

Стаття 72. Виконання зобов'язань, що впливають із членства України в Роттердамській конвенції про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі

1. Забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України, що впливають із її членства в Роттердамській конвенції про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі здійснює національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених цією Конвенцією.

2. Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, забезпечує:

1) надання Секретаріату Конвенції повідомлень щодо встановлених відповідно до цього Закону суворих обмежень використання чи заборон хімічних речовин, хімічних речовин у складі продукції, а також щодо внесення діючих речовин пестицидів (засобів захисту рослин) та пестицидних препаратів у Переліку пестицидів, заборонених до використання в сільському господарстві, що не можуть бути зареєстровані або перереєстровані в Україні відповідно до законодавства про пестициди і агрохімікати, а також щодо інших встановлених суворих обмежень використання або заборон хімічних речовин відповідно до законодавства;

2) надання Секретаріату Конвенції повідомлення про рішення щодо імпорту хімічних речовин (або пестицидів), які включені у Додаток III до Конвенції;

3) надання Сторонам Конвенції повідомлення щодо експорту хімічних речовин або хімічних речовин у складі продукції, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до цього Закону, діючих речовин хімічних засобів захисту рослин (пестицидів) та пестицидних препаратів, внесених у Перелік пестицидів, заборонених до використання в сільському господарстві, що не можуть бути зареєстровані або перереєстровані в Україні відповідно до законодавства України про пестициди і агрохімікати, або хімічних речовин, для яких встановлені інші суворі обмеження використання або заборони відповідно законодавства;

4) відповідно до законодавства обмін науковою, технічною, економічною і правовою інформацією щодо небезпечних властивостей хімічних речовин, правил їх безпечного використання, результатів оцінки безпечності хімічних речовин з національними органами Сторін Конвенції, центральними органами виконавчої влади, суб'єктами господарювання, іншими заінтересованими суб'єктами, а також інформацією щодо встановлених суворих обмежень використання або заборон хімічних речовин, а також рішень щодо заборони або дозволу імпорту хімічних речовин, які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі.

3. Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, через Інформаційну систему у сфері управління хімічною безпекою забезпечує інформування центральних органів виконавчої влади, суб'єктів господарювання, інших заінтересованих суб'єктів з питань:

1) встановлених нових суворих обмежень використання чи заборон хімічних речовин у певних країнах, які є Стороною Роттердамської конвенції;

2) внесення нової хімічної речовини або пестициду у Додаток III до Роттердамської конвенції;

3) отриманих повідомлень про запланований експорт із країн, які є стороною Роттердамської конвенції хімічних речовин, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони у цих країнах;

4) експорту та імпорту хімічних речовин, які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції або для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони в Україні, які здійснюються національними суб'єктами господарювання.

4. Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, виконує інші функції відповідно до зобов'язань України, що випливають з її членства у цій Конвенції.

Стаття 73. Надання Секретаріату Конвенції повідомлень щодо встановлених суворих обмежень використання чи заборон хімічної речовини.

1. При встановленні відповідно до законодавства України суворого обмеження використання чи заборони хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, протягом одного місяця від дати встановлення суворого обмеження використання чи заборони хімічної речовини надсилає Секретаріату Конвенції окреме повідомлення щодо суворого обмеження використання чи заборони хімічної речовини або пестициду.

2. Повідомлення щодо суворого обмеження використання чи заборони хімічної речовини або пестициду не надсилається, якщо хімічна речовина, хімічна речовина у складі продукції, діюча речовина пестициду або пестицидний препарат включена у Додаток III до Роттердамської конвенції.

3. Для підготовки повідомлення, зазначеного у частині першій цієї статті, Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, отримує від центральних органів виконавчої влади, суб'єктів господарювання, інших заінтересованих суб'єктів необхідну інформацію.

Стаття 74. Надання Секретаріату Конвенції повідомлення про рішення щодо імпорту хімічних речовин (або пестицидів), включених у Додаток III до Роттердамської конвенції.

1. Для кожної хімічної речовини або пестициду, які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції, Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, приймає рішення щодо імпорту хімічної речовини (або пестициду).

2. При прийнятті рішення щодо імпорту хімічної речовини або пестициду враховуються встановлені обмеження використання або заборони хімічних речовин на території України та заборони або обмеження імпорту, а також результати оцінки безпечності хімічної речовини.

3. Рішення щодо імпорту хімічної речовини (або пестициду) може бути прийняте шляхом:

- 1) дозволу імпорту хімічної речовини (або пестициду);
- 2) заборони імпорту хімічної речовини (або пестициду);
- 3) дозволу імпорту хімічної речовини (або пестициду) за певних умов;
- 4) прийняття проміжного рішення, з наданням дозволу імпорту або заборони імпорту, із запитом додаткової інформації, необхідної для проведення оцінки безпечності хімічної речовини, якщо рішення не може бути прийнятим у встановлений строк.

4. Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, надсилає Секретаріату Конвенції повідомлення про рішення щодо імпорту хімічної речовини (або пестициду), яка включена у Додаток III до Роттердамської конвенції, не пізніше дев'яти місяців від дати включення хімічної речовини або пестициду у Додаток III до Роттердамської конвенції.

5. Для хімічних речовин або пестицидів, включених у Додаток III до Роттердамської конвенції, для яких до набрання чинності цим Законом не було надано повідомлення про рішення щодо імпорту хімічних речовин (або пестицидів), включених у Додаток III до Роттердамської конвенції, такі

повідомлення надсилаються Секретаріату Конвенції протягом одного року від дати набрання чинності цим Законом.

6. Про будь-які зміни у рішеннях щодо імпорту хімічної речовини (або пестициду) Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, невідкладно інформує Секретаріат Конвенції шляхом надсилання оновлених повідомлень про рішення щодо імпорту хімічних речовин (або пестицидів, включених у Додаток III до Роттердамської конвенції).

Стаття 75. Експорт хімічних речовин, включених у Додаток III до Роттердамської конвенції.

1. Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, надає суб'єктам господарювання, які планують здійснити експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, за їх запитом інформацію щодо наданих Секретаріатом Конвенції повідомлень Сторін Конвенції про їх рішення щодо імпорту хімічних речовин (або пестицидів), включених у Додаток III до Роттердамської конвенції.

2. Експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, включених у Додаток III до Роттердамської конвенції, не допускається до Сторін Конвенції, які не надали Секретаріату Конвенції повідомлення про їх рішення щодо імпорту хімічних речовин (або пестицидів), включених у Додаток III до Роттердамської конвенції, або Сторони Конвенції надали таке повідомлення про рішення не дозволяти імпорт, за винятком таких випадків:

1) хімічна речовина, діюча речовина пестициду або пестицидний препарат у встановленому порядку зареєстрована у Стороні імпорту;

2) Секретаріату Конвенції надана достовірна інформація про застосування чи імпорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату Стороною імпорту у минулому, при цьому Сторона імпорту не здійснювала заходів щодо заборони або суворого обмеження її використання чи імпорту;

3) на запит суб'єкта господарювання, який планує здійснити експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, через Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та

пестицидів у міжнародній торгівлі, Сторона імпорту надала згоду на його здійснення.

Стаття 75. Процедура надання Сторонам Конвенції повідомлення про експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України.

1. Суб'єкти господарювання, які планують здійснити експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, до першої експортної поставки (а надалі щорічно) надають Національному органу, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, інформацію, необхідну для підготовки, повідомлення про експорт хімічної речовини або пестициду, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, Стороні Конвенції, у яку планується здійснення експорту.

2. Інформація, зазначена у частині першій цієї статті, повинна містити:

1) назву суб'єкта господарювання-резидента України, який планує здійснити експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України;

2) назву суб'єкта господарювання-нерезидента України, який планує здійснити імпорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України;

3) назву хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, відповідно до номенклатури ІЮПАК, або її тривіальну назву, або іншу міжнародно визнану назву, реєстраційний номер, установлений Хімічною реферативною службою (номер CAS), якщо такий існує, торгову назву продукції, у складі якої експортується хімічна речовина;

4) масову кількість (тонн) запланованого експорту хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України;

5) концентрацію хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини у складі пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження

використання чи заборони відповідно до законодавства України (для випадків експорту хімічної речовини у складі продукції, пестицидного препарату);

б) заплановану дату здійснення експортної поставки хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України;

7) відомості про види використання суб'єктом господарювання-нерезидентом України, який планує здійснити імпорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України;

8) відомості про заходи безпечного використання, спрямовані на зменшення несприятливого впливу хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України.

3. Для підготовки повідомлення про експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, отримує від центральних органів виконавчої влади, суб'єктів господарювання, інших заінтересованих суб'єктів необхідну інформацію.

4. Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, до першої експортної поставки (а надалі щорічно) надсилає Стороні Конвенції, у яку планується здійснення експорту, повідомлення про експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України.

5. Національний орган, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, надсилає Стороні Конвенції, у яку планується здійснення експорту, повторне повідомлення про експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до

законодавства України, якщо протягом одного місяця не отримує підтвердження від Сторони Конвенції.

6. Єдиний центр із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними відходами та речовинами формує в інформаційній системі у сфері управління хімічною безпекою Реєстр повідомлень про експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України.

Стаття 76. Надання суб'єктами господарювання повідомлення про імпорт хімічної речовини (або пестициду), для якої встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції .

1. Суб'єкти господарювання, які здійснюють імпорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції, за один місяць до запланованої дати імпорту (а надалі - щорічно) надають Національному органу, який уповноважений виступати від імені України при виконанні адміністративних функцій, передбачених Роттердамською конвенцією про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, повідомлення про імпорт хімічної речовини (або пестициду), для якої встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції, яке містить таку інформацію:

1) назву суб'єкта господарювання-резидента України, який планує здійснити імпорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції;

2) назву суб'єкта господарювання-нерезидента України, який планує здійснити експорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції;

3) назву хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції, відповідно до номенклатури ІЮПАК, або її тривіальну назву, або іншу міжнародно визнану назву, реєстраційний номер, установлений Хімічною реферативною службою

(номер CAS), якщо такий існує, торгову назву продукції, у складі якої імпортується хімічна речовина;

4) масову кількість (тонн) запланованого імпорту хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції;

5) концентрацію хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини у складі пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції, (для випадків імпорту хімічної речовини у складі продукції, пестицидного препарату);

6) заплановану дату здійснення імпортової поставки хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції;

7) відомості про види використання суб'єктом господарювання-резидентом України, який планує здійснити імпорт, хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України, або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції;

8) відомості про заходи безпечного використання, спрямовані на зменшення несприятливого впливу хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження використання чи заборони відповідно до законодавства України або які включені у Додаток III до Роттердамської конвенції.

2. Єдиний центр із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними відходами та речовинами формує в інформаційній системі у сфері управління хімічною безпекою Реєстр повідомлень про імпорт хімічної речовини, хімічної речовини у складі продукції, діючої речовини пестициду або пестицидного препарату, для яких встановлені суворі обмеження чи заборони використання.

Стаття 77. Виконання зобов'язань, що випливають із членства України в Стокгольмській конвенції про стійкі органічні забруднювачі

1. Забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України, що випливають із її членства в Стокгольмській конвенції про стійкі органічні забруднювачі здійснює національний координаційний центр.

2. Національний координаційний центр розробляє, переглядає та оновлює Національний план виконання Стокгольмської конвенції про стійкі органічні забруднювачі, забезпечує інформування та обмін інформацією у порядку, визначеному цією Конвенцією.

3. Національний координаційний центр виконує інші функції відповідно до зобов'язань України, що впливають з її членства у цій Конвенції.

Стаття 78. Виконання зобов'язань, що впливають із членства України в Мінаматській конвенції про ртуть

1. Забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України, що впливають із її членства в Мінаматській конвенції про ртуть здійснює національний координаційний центр.

2. Національний координаційний центр розробляє, переглядає та оновлює Національний план заходів з підготовки до виконання зобов'язань, що впливають із членства України у Мінаматській конвенції про ртуть, забезпечує інформування та обмін інформацією у порядку, визначеному цією Конвенцією.

3. Національний координаційний центр виконує інші функції відповідно до зобов'язань України, що впливають з її членства у цій Конвенції.

Стаття 79. Особливості та обмеження щодо видобутку ртуті

1. Первинний видобуток ртуті та дослідно-промислова розробка родовищ ртуті, якщо вони не здійснювалися на дату набуття чинності Мінаматською конвенцією про ртуть для України, забороняється.

2. Продовження видобутку ртуті та дослідно-промислової розробки існуючих родовищ ртуті дозволяється на строк до п'ятнадцяти років після дати набрання чинності Мінаматською конвенцією про ртуть для України у порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 80. Особливості транскордонного перевезення ртуті та її сполук

1. Транскордонні перевезення ртуті та її сполук здійснюється на підставі письмової згоди (повідомлення) про транскордонне перевезення ртуті та її сполук у порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Письмова згода (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті надається до запланованої дати їх першого перевезення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, безоплатно протягом 60 робочих днів.

Подання суб'єктом господарювання заяви про отримання (переоформлення, анулювання) письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті здійснюється в паперовій та електронній формі через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування.

До заяви про отримання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті додаються:

Для експорту ртуті:

інформація про необхідну кількість заповнених бланків повідомлення (примірники, призначені для компетентних органів держав імпорту заповнюються мовою, прийнятною для цих держав);

відомості про кількість ртуті;

відомості про походження ртуті;
 відомості про подальше використання ртуті в державі імпорту;
 відомості про наявність згоди держави імпорту;
 відомості про виконання вимог Мінаматської конвенції про ртуть,
 необхідних для ввезення ртуті, в державі імпорту;
 засвідчену належним чином копію контракту між експортером та особою,
 що відповідає за подальше поводження з ртуттю;
 опис шляху перевезення ртуті;
 інформація про орієнтовний термін транскордонного перевезення;
 відомості про обов'язкове страхування відповідальності суб'єктів
 перевезення небезпечних вантажів на випадок настання негативних наслідків під
 час перевезення небезпечних вантажів;
 для імпорту ртуті:
 оригінал повідомлення держави експорту;
 відомості про кількість ртуті;
 відомості про походження ртуті;
 відомості про подальше використання ртуті в державі імпорту;
 відомості про виконання вимог Мінаматської конвенції про ртуть,
 необхідних для ввезення ртуті, в державі імпорту;
 засвідчену належним чином копію контракту між експортером та особою,
 що відповідає за подальше поводження з ртуттю;
 опис шляху перевезення ртуті;
 інформація про орієнтовний термін транскордонного перевезення;
 відомості про обов'язкове страхування відповідальності суб'єктів
 перевезення небезпечних вантажів на випадок настання негативних наслідків під
 час перевезення небезпечних вантажів.

Підставами для прийняття рішення про відмову у наданні письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті є:

недостовірність вказаних даних у документах, поданих для видачі письмової згоди (повідомлення);

подання документів, необхідних для видачі письмової згоди (повідомлення), не в повному обсязі та/або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам.

Термін дії письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті становить один рік.

Підставами для прийняття рішення про анулювання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті, крім випадків, передбачених Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», є:

встановлення факту надання в заяві про видачу письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

порушення умов письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті.

Підставами для переоформлення письмової згоди (повідомлення) є:
 зміна опису шляху транспортування;
 зміна перевізника ртуті;
 зміна виду перевезення.

Переоформлення письмової згоди (повідомлення) здійснюється безоплатно протягом 30 робочих днів за заявою, до якої додається письмова згода (повідомлення), яка підлягає переоформленню, та документи за переліком для отримання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті.

Підставами для прийняття рішення про відмову у переоформленні письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення ртуті є:

недостовірність вказаних даних у документах, поданих для видачу письмової згоди (повідомлення);

подання документів, необхідних для видачу письмової згоди (повідомлення), не в повному обсязі та/або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам.

2. Положення цієї статті не поширюються на:

обсяги ртуті та її сполук, які будуть використовуватися для лабораторних досліджень або в якості еталонного стандарту;

обсяги ртуті у концентрації меншій за 0,1% за масою ртуті природного походження, які присутні в нертутних металах, рудах або корисних копалинах, включаючи вугілля, та продукцію, отриману з них;

обсяги ртуті у складі хімічної продукції у концентрації меншій за 0,1% за масою ртуті;

продукції, що містить ртуть, за винятком позицій, включених до Додатку А до Мінаматської конвенції про ртуть.

Стаття 81. Загальні обмеження та вимоги до продукції, що містить ртуть

1. Виробництво, імпорт або експорт продукції, що містить ртуть, яка включена до частини I додатку А до Мінаматської конвенції про ртуть, підлягає припиненню з 2022 року.

2. Вимоги цієї статті не поширюються на:

1) продукцію, необхідну для захисту цивільного населення та використання у військових цілях;

2) продукцію для досліджень, калібрування приладів, для застосування в якості еталону;

3) перемикачі та реле, люмінесцентні лампи з холодним катодом та люмінесцентні лампи із зовнішнім електродом для електронних дисплеїв, вимірювальні пристрої у разі відсутності прийнятних безртутних альтернатив;

4) продукцію, що використовується в релігійних обрядах;

5) вакцини, які містять тіомерсал у якості консервантів.

Виробництво, імпорт або експорт продукції, що містить ртуть, здійснюються на підставі висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть.

Висновок щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть, визначеної в частині другій цієї статті, надає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, на підставі висновків центральних органів виконавчої влади у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Для видачі висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть, суб'єкт господарювання подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, заяву про видачу висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть.

Подання суб'єктом господарювання заяви про видачу (переоформлення, анулювання) висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть здійснюється в паперовій та електронній формі через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування.

До заяви про видачу висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть, додаються:

копія зовнішньоекономічного договору або контракту щодо транскордонного перевезення продукції, що містить ртуть;

відомості про походження і склад продукції, що містить ртуть, яка є об'єктом транскордонного перевезення;

відомості про виробництво продукції, що містить ртуть;

висновки центральних органів виконавчої влади щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть, необхідної для захисту цивільного населення та використання у військових цілях; для досліджень, калібрування приладів, для застосування в якості еталону, перемикачі та реле, люмінесцентні лампи з холодним катодом та люмінесцентні лампи із зовнішнім електродом для електронних дисплеїв, вимірювальні пристрої у разі відсутності прийнятних безртутних альтернатив; використання в традиційній або релігійній практиці; вакцин, які містять тіомерсал у якості консервантів.

Термін дії висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть, становить один рік.

Підставами для прийняття рішення про відмову у наданні щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть, є:

недостовірність вказаних даних у документах, поданих для видачі висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть;

подання документів, необхідних для видачі висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть не в повному обсязі або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам.

Видача або надання відмови у видачі висновку щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть, здійснюється

безоплатно протягом 30 робочих днів з дня одержання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, заяви та документів, необхідних для його видачі.

3. Включення продукції, що містить ртуть, виробництво, імпорт або експорт якої заборонений відповідно до вимог цієї статті, до складеної продукції забороняється.

Стаття 82. Загальні вимоги та обмеження для виробничих процесів, у яких використовується ртуть або сполуки ртуті

1. Забороняється використання ртуті або сполук ртуті у таких виробничих процесах:

- з 2022 - виробництво ацетальдегіду, у якому ртуть або сполуки ртуті використовуються в якості каталізатора;

- з 2025 року - хлорно-лужне виробництво.

2. Підлягає обмеженню використання ртуті та її сполук у виробничих процесах:

виробництво мономеру вінілхлориду;

виробництво метилату або етилату натрію або калію;

виробництво поліуретану із застосуванням каталізаторів, що містять ртуть.

3. Для обмеження використання ртуті та сполук ртуті у цих виробничих процесах вживаються такі заходи:

скорочення використання ртуті в розрахунку на одиницю продукції на 50% до 2022 року порівняно з обсягом використання в 2010 році;

сприяння заходам зі скорочення чи заборони використання ртуті, отриманої в результаті первинного видобутку ртуті;

вжиття заходів для скорочення викидів та скидів ртуті в навколишнє природне середовище;

надання підтримки науковим дослідженням та розробкам у сфері безртутних каталізаторів і процесів.

4. Забороняється використання ртуті або сполук ртуті на об'єктах, що введені в експлуатацію після набрання чинності цим Законом, у виробничих процесах, зазначених у частині третій цієї статті, крім виробництва поліуретану із застосуванням каталізаторів, що містять ртуть.

5. Забороняється створення будь-яких об'єктів, які використовують будь-який інший виробничий процес, при якому використовується ртуть або сполуки ртуті, якщо він не був введений в експлуатацію до дати набрання чинності цим Законом.

Створення об'єктів, визначених абзацом першим цього пункту, дозволяється лише за умови відсутності безртутних альтернатив, які технічно та економічно можуть бути впроваджені, та у випадку, якщо виробничий процес забезпечує істотні переваги для навколишнього природного середовища та здоров'я людини, що встановлюється за результатами проведення оцінки впливу на довкілля відповідно до закону.

Стаття 83. Загальні вимоги та обмеження щодо викидів ртуті або сполук ртуті

1. Підлягають обмеженню викиди ртуті або сполук ртуті з таких джерел викидів:

- вугільні електростанції;
- вугільні промислові котлоагрегати;
- плавильні та прожарюючі процеси, які застосовуються у виробництві кольорових металів;
- сміттєспалювальні об'єкти;
- об'єкти виробництва цементного клінкеру.

2. Протягом десяти років після дати набрання чинності цим Законом для існуючих джерел викидів Кабінет Міністрів України затверджує план заходів щодо:

встановлення кількісних цільових показників для контролю і скорочення викидів із відповідних джерел;

встановлення граничних значень викидів для контролю і скорочення викидів із відповідних джерел;

використання найкращих наявних методів та найкращих видів природоохоронної діяльності для обмеження викидів із відповідних джерел;

реалізації стратегії обмеження викидів широкого кола забруднювачів, яка забезпечить супутні вигоди для обмеження викидів ртуті;

вжиття альтернативних заходів щодо скорочення викидів із відповідних джерел.

4. Протягом п'яти років після дати набрання чинності цим Законом створюється та в подальшому постійно ведеться Реєстр викидів із джерел викидів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Стаття 84. Загальні вимоги та обмеження щодо скидів ртуті та сполук ртуті

1. Підлягають обмеженню скиди ртуті або сполук ртуті з джерел скидів шляхом:

встановлення граничних значень для обмеження скидів з джерел скидів;

використання найкращих доступних технологій та методів управління для обмеження скидів із джерел скидів;

вжиття альтернативних заходів щодо скорочення скидів із відповідних джерел.

2. Протягом трьох років після дати набуття чинності цим Законом визначаються відповідні категорії точкових джерел скидів ртуті та її сполук у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

3. Протягом чотирьох років після дати набуття чинності цим Законом, Кабінет Міністрів України затверджує план заходів з обмеження скидів ртуті та її сполук.

4. Протягом п'яти років після дати набрання чинності цим Законом та в подальшому постійно ведеться кадастр скидів із відповідних джерел у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Стаття 85. Вимоги до екологічно безпечного тимчасового зберігання ртуті, за виключенням відходів ртуті

Тимчасове зберігання ртуті або сполук ртуті, призначених для використання у спосіб, дозволений Мінаматською конвенцією про ртуть, здійснюється із додержанням санітарних та екологічних норм у спосіб, що забезпечує безпеку для навколишнього природного середовища та здоров'я населення.

Стаття 86. Виконання зобов'язань, що впливають із участі України в Стратегічному підході до управління хімічними речовинами на міжнародному рівні

1. Забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України, що впливають із її членства в Стратегічному підході до управління хімічними речовинами на міжнародному рівні здійснює національний координаційний центр.

2. Національний координаційний центр забезпечує інформування та обмін інформацією у визначеному порядку.

3. Національний координаційний центр виконує інші функції відповідно до зобов'язань України, що впливають з її членства у Стратегічному підході до управління хімічними речовинами на міжнародному рівні.

Стаття 87. Виконання зобов'язань, що впливають із членства України в Конвенції про заборону розробки, виробництва, накопичення, застосування хімічної зброї та про її знищення

1. Забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України, що впливають із її членства в Конвенції про заборону розробки, виробництва, накопичення, застосування хімічної зброї та про її знищення здійснює національний орган, який виступає як координаційний центр.

2. Національний координаційний центр забезпечує інформування та обмін інформацією у визначеному порядку.

3. Національний координаційний центр виконує інші функції відповідно до зобов'язань України, що впливають з її членства у Конвенції про заборону розробки, виробництва, накопичення, застосування хімічної зброї та про її знищення.

Стаття 88. Єдиний центр із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами

1. Координація діяльності із забезпечення виконання зобов'язань України, що впливають з її членства в міжнародних договорах, які регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами, здійснюється

центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища, через Єдиний центр із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами.

2. Основними завданнями Єдиного центру із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами є:

1) підвищення ефективності впровадження міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними відходами та хімічними речовинами;

2) забезпечення на національному рівні координації, взаємодії, співробітництва і спільної діяльності в рамках Базельської конвенції про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх видаленням, Роттердамської конвенції про процедуру Попередньої обґрунтованої згоди відносно окремих небезпечних хімічних речовин та пестицидів у міжнародній торгівлі, Стокгольмській конвенції про стійкі органічні забруднювачі, Мінаматської конвенції про ртуть, Стратегічного підходу до управління хімічними речовинами на міжнародному рівні;

3) здійснення інформаційної взаємодії та інформаційного обміну із Сторонами та Секретаріатами міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами;

4) забезпечення на національному рівні інформаційного обміну з питань виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами;

5) аналіз найкращих світових практик управління небезпечними відходами та хімічними речовинами, підготовка пропозицій щодо їх запровадження в Україні;

6) збір, аналіз та узагальнення матеріалів від центральних та місцевих органів виконавчої влади, необхідних для виконання зобов'язань України, що випливають з її членства в міжнародних договорах, які регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами;

7) підготовка поточних інформаційно-аналітичних та періодичних звітних матеріалів відповідно до вимог міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами;

8) створення інформаційно-аналітичних систем і баз даних, необхідних для виконання зобов'язань України, що випливають з її членства в міжнародних договорах, які регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами;

9) організація участі уповноважених представників у заходах, що проводяться в рамках міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами;

10) координація впровадження спільних проектів для реалізації положень міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами;

11) виконання інших функцій, спрямованих на покращення співробітництва з міжнародними організаціями та формування позитивного іміджу України щодо виконання міжнародних договорів.

3. Центральні та місцеві органи виконавчої влади надають Єдиному центру із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними відходами та речовинами інформаційні матеріали, необхідні для виконання покладених на нього завдань.

4. Положення про Єдиний центр із забезпечення виконання міжнародних конвенцій, що регулюють питання поводження з небезпечними хімічними речовинами та відходами затверджує центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

Розділ XII. Прикінцеві та перехідні положення.

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через дванадцять місяців з дня набрання ним чинності.

2. Положення пунктів 24-27 частини першої статті 11, пункту 17 частини першої статті 13, пунктів 18-24 частини першої статті 14, пункту 18 частини першої статті 18 та статті 78-85 цього Закону вводяться в дію після набрання для України чинності Мінаматською конвенцією про ртуть.

3. До приведення нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом вони застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

4. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, до моменту його створення виконує центральний орган виконавчої влади, визначений Кабінетом Міністрів України.

5. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Законі України «Про забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення» (Відомості Верховної Ради України, 1994, № 27, ст.218):

Статтю 9 викласти у такій редакції:

«Стаття 9. Гігієнічна регламентація небезпечних факторів

Гігієнічній регламентації підлягають небезпечні фактори фізичної, хімічної, біологічної природи, які присутні у середовищі життєдіяльності населення, мають суттєві небезпечні властивості та можуть негативно вплинути на здоров'я населення. Гігієнічна регламентація здійснюється з метою обмеження інтенсивності або тривалості дії таких факторів шляхом встановлення лімітів їх допустимого впливу на здоров'я населення.

Гігієнічна регламентація небезпечних факторів забезпечується центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері санітарного

та епідемічного благополуччя населення згідно з положенням, що затверджується Кабінетом Міністрів України. Перелік установ та організацій, які проводять роботи з гігієнічної регламентації небезпечних факторів, визначається центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

Гігієнічна регламентація небезпечних факторів хімічної природи здійснюється на підставі достовірних наукових даних щодо небезпечних властивостей хімічних речовин та рівнів їх впливу на населення під час відповідних видів використання, зокрема на основі інформації, отриманої під час державної реєстрації хімічних речовин відповідно до законодавства України у сфері хімічної безпеки.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління хімічною безпекою, забезпечує доступ центральному органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення, до відповідної інформації, яка необхідна для проведення гігієнічної регламентації небезпечних факторів хімічної природи, або надати ці дані за його запитом.

Гігієнічна регламентація передбачає створення та ведення єдиного Державного реєстру державних санітарно-епідеміологічних нормативів, в якому наводяться назви хімічних речовин, біологічних або фізичних чинників, їх ідентифікатори (наприклад, № CAS для хімічних речовин), значення державних санітарно-епідеміологічних нормативів, а також посилання на відповідні нормативно-правові акти, якими вони були затверджені.

Державний реєстр державних санітарно-епідеміологічних нормативів є публічно доступним через мережу Інтернет та публікується на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення.

Уповноваженим за створення, технічне обслуговування Державного реєстру державних санітарно-епідеміологічних нормативів, а також публікацію відповідних даних є орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення.»

Пункт в) статті 42 викласти у такій редакції:

«в) тимчасова заборона виробництва, заборона використання та реалізації хімічних речовин та іншої хімічної продукції, технологічного устаткування, будівельних матеріалів, біологічних засобів, товарів народного споживання, джерел іонізуючого випромінювання у разі недотримання встановлених державних санітарно-епідеміологічних нормативів, або якщо їх визнано шкідливими для здоров'я населення центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення.»

2) у Законі України «Про пестициди і агрохімікати» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 14, ст.91):

Частина третю статті 7 викласти у такій редакції:

«Обов'язковими умовами державної реєстрації пестицидів та агрохімікатів є державна реєстрація діючої речовини відповідно до законодавства України у сфері хімічної безпеки та наявність відповідної документації щодо їх безпечного застосування, включаючи позитивний висновок державної санітарно-епідеміологічної експертизи та позитивну еколого-експертну оцінку матеріалів, поданих для реєстрації пестицидів та агрохімікатів, методик визначення залишкових кількостей пестицидів і агрохімікатів у сільськогосподарській продукції, кормах, харчових продуктах, ґрунті, воді, повітрі.»

3) У Законі України «Про страхування» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 18, ст. 78):

Статтю 6 доповнити пунктом 22 такого змісту:

«страхування цивільної відповідальності суб'єктів господарювання за шкоду, яку може бути заподіяно довкіллю та (або) здоров'ю і майну третіх осіб внаслідок порушення законодавства у сфері управління хімічною безпекою».

У зв'язку з цим, пункт 23 вважати пунктом 24.

Статтю 7 доповнити пунктом 50 такого змісту:

«страхування цивільної відповідальності суб'єктів господарювання за шкоду, яку може бути заподіяно довкіллю та (або) здоров'ю і майну третіх осіб під час використання небезпечних хімічних речовин».

4) у Законі України «Про захист населення від інфекційних хвороб» (Відомості Верховної Ради України, 2000, № 29, ст. 228):

Статтю 34 викласти у такій редакції:

«Стаття 34. Дезінфекційні засоби

Дезінфекційні засоби та засоби медичного призначення, які застосовуються для проведення дезінфекційних заходів, підлягають державній реєстрації в порядку, встановленому законодавством.

Обов'язковою умовою державної реєстрації дезінфекційних засобів є державна реєстрація діючих речовин, які входять до складу засобу відповідно до законодавства України у сфері хімічної безпеки.

Порядок державної реєстрації дезінфекційних засобів, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Застосування та надання на ринку дезінфекційних засобів, не зареєстрованих у встановленому порядку в Україні, а також тих, у процесі виготовлення, транспортування чи зберігання яких було порушено вимоги технологічних регламентів та інших нормативно-правових актів, забороняється.»

5) у Законі України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 48, ст.483)

Частину третю статті 2 доповнити абзацом шостим такого змісту:

«Видача, анулювання, переоформлення дозволів на використання особливо небезпечної хімічної речовини, що виводяться з ринку, дозволів на використання альтернативної назви хімічної речовини та дозволів на використання отруйної хімічної речовини здійснюються відповідно до цього Закону з урахуванням особливостей, визначених Законом України «Про хімічну безпеку».

б) Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затверджений Законом України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 47, ст. 532) доповнити пунктами 156, 157, 158, 159, 160 такого змісту:

«156.	Дозвіл на використання особливо небезпечних хімічних речовин які виводяться з ринку	Закон України «Про хімічну безпеку»;
157.	Дозвіл на використання альтернативної назви хімічної речовини	Закон України «Про хімічну безпеку».
158.	Дозвіл на використання отруйної хімічної речовини	Закон України «Про хімічну безпеку»
159.	Висновок щодо можливості здійснення виробництва, імпорту або експорту продукції, що містить ртуть	Закон України «Про хімічну безпеку»
160.	Письмова згода (повідомлення) про транскордонне перевезення ртуті та її сполук	Закон України «Про хімічну безпеку»

6. Кабінету Міністрів України протягом дванадцяти місяців з дня набрання чинності цим Законом:

1) подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом.

2) відповідно до компетенції забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

3) привести власні нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом.

**Голова
Верховної Ради України**

Д. РАЗУМКОВ